

új város

az egység kultúrája

Úton Chiarával
ránk bízta a várost

Kárpátaljáról jöttem
interjú Pogány Istvánval

Előttünk jártak
Chiara Luce a boldogok között

Segítség Haitinak
a válság mélyéről

új város

Közlési kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163
Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám:
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Kisterenyi u. 54.

Telefon: 328-0785

E-mail: ujvaros@fokolare.hu

Adminisztráció:

ujvarosiroda@fokolare.hu

Lapszerkesztő: Bartus Sándor

Munkatársak: Arany Krisztina, Csányi Sándor, Bakosi Viktória, Fábrián Zsuzsa, Fábri Andzej, Ferentzi Éva, id. Frivaldszky János, Göbel Ágoston, Hortoványi Emőke, Horváth Viktória, Körmeny Imre, Medvey Judit, Nagy Márta, Riehl Zsuzsanna, Sudár Balázs, Tóth Judit, Varga Krisztina, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

RG Press Kft. Budapest

Felelős vezető: Vankó Gábor

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Éves előfizetési díj 2010-re: 4 500 Ft.

Külföldre: 37 euro

Támogatói előfizetés: 8 000 Ft.

Címlap: Pietro Parmense

Hátlap: Arcabas

TESTVÉRLAPJAINK:

Olaszország: **Città Nuova** (CN).

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**.

Argentína: **Ciudad nueva**.

Ausztrália: **New City**.

Belgium: **Nieuwe Stad**.

Brazília: **Cidade Nova**.

Bulgária: **Nov Svjat**.

Cseh Köztársaság: **Nove mesto**.

Dánia: **Ny Stad**.

Franciaország: **Nouvelle Cité**.

Fülöp-szigetek: **New City**.

Hollandia: **Nieuwe Stad**.

Horvátország: **Novi Svijet**.

Japán: **Uno**.

Kanada: **Nouvelle Cité**.

Kenya: **New City-Nouvelle Cité**.

Kína: **San Sing**.

Kolumbia: **Ciudad Nueva**.

Korea: **Cumul**.

Lengyelország: **Nove Miesto**.

Libanon: **Cité Nouvelle**.

Litvánia: **Naujasis Miestas**.

Nagy-Britannia: **New City**.

Németország: **Neue Stadt**.

Pakisztán: **Hayat**.

Portugália: **Cidade nova**.

Románia: **Oraş Nou**.

Spanyolország: **Ciudad Nueva**.

Svédország: **Enad Värld**.

Szlovákia: **Nové mesto**.

Szlovénia: **Novi svet**.

Uruguay: **Ciudad Nueva**.

Venezuela: **Ciudad Nueva**.

NE FÉLJÜNK A POLITIKÁTÓL!

A lakóhelyünk vezetése nem éppen olyan, ami a szívünkhez közel áll. A közösségi ház vezetője szemmel láthatóan sok programot igyekszik szervezni, főleg a régi stílusban, és olyan előadóművészekkel, akik a „régiség” időkét idézik fel. Fontosnak tartom a párbeszédet, ezért amikor csak tehetem, beszélek vele, és igyekszem kedvező visszajelzést adni a mindenkinek szóló alkalmakról. Egyszer gulyásfőző versenyt hirdetett. Sikerült az egyik kedves szomszédunkkal összefogva részt venni ezen, és legalább jelképesen a település másikat felé képviselni. Úgy gondoltuk, könnyű fanyalogni, kritizálni, de talán előbbre visz, ha valahogy kapcsolatba kerülhetünk egymással, meg látva a másikat a jót, a szerethetőt. Jó hangulatú közös alkalomnak bizonyult.

Héjj Judit – Budaörs

CARITAS IN VERITATE

A november-decemberi számban találtam egy interjút Stefano Zamagnival, a bolognai egyetem közgazdaságtan tan-székének vezetőjével a legújabb pápai enciklikáról: „A testvéri-

ség nem más, mint – gyakorlati gazdasági megfogalmazásban – a kölcsönösség elve. Ezért húzza alá az enciklika többször is a kölcsönösséget” – olvashatjuk.

Nem is gondolnánk, milyen fontos lépés a közgazdasági gondolkodás történetében, hogy a kölcsönösség elve (újra) teret nyer benne. Egy korábbi előadásban hallottam, hogy Zamagni professzor szerint a társadalom három alapelve:

A csere, ami a hatékonysághoz vezet. Ez a magánszféra fő rendező elve.

Az újraelosztás, ami az egyenlőséghez, szolidaritáshoz közelíti a társadalmat. Ez jellemzően a közszféra feladata.

A kölcsönösség, amely a testvériség megvalósítását célozza meg. Ez a civil szféra specifikus területe. Zamagni szerint a civil szférának – melynek tagjai a nonprofit szervezetek, egyesületek, alapítványok és a „másért vállalkozók”, köztük a közösségi gazdasági cégek –, meg kellene erősödnie, hogy egy súlycsoportba kerüljön a magán- és a közszférával.

Természetesen egy jól működő társadalomban mindháromra szükség van. A kihívás abban áll, hogy lehet ezeket összhangba hozni.

Smohay Ferenc – Budapest

TISZTELT TÁMOGATÓNK!

Az Új Város Alapítvány, mint közhasznú szervezet 2010-ben is gyűjti az 1%-os felajánlásokat a Fokoláre Mozgalom rendezvényeinek és működési költségeinek finanszírozására.

Adószáma:
18041930-1-42

A LAPKIADÓ SZÁMLASZÁMA:

Új Város Alapítvány OTP Bank Nyrt.

Belföldről: 11705008-20434836

Külföldről: (IBAN) HU98 1170 5008 2043 4836 0000 0000

Köszönjük, hogy lehetőségeihez mérten továbbra is támogatja munkánkat és rendezvényeinket!

tartalom

Nézőpont

5 Egy lépés előre Tudunk-e gondoskodni?

Az élet igéje

6 MÁRCIUS Végtelen bizalommal

8 AZ IGE ÉLETE Új motor helyett Csak egy darab föld!

9 ÁPRILIS A mi Húsvétünk

Társadalom

10 KORUNK KÉRDÉSEI Szentháromság és politika

12 FÖLDRENGÉS UTÁN Haiti választ vár

Aktuális

14 HÍRMOZAIK 15 TALÁLKOZÁSOK Az élet dialógusa

Az egység lelkesége

16 ELŐTTÜNK JÁRTAK Chiara Luce a boldogok sorában

18 ÉVFORDULÓ Chiara és Karol

Kultúra

- 20 **GYÖKEREINK**
Egy város nem elég
- 21 **Az utolsó üzenet**
- 23 **GONDOLKODJUNK**
A filozófia és Mária

Közelkép

- 24 **A PAPSÁG ÉVE**
Kárpátaljáról jöttem

- 26 **PEREMRE SZORULTAK**
A visszatérés titka

- 28 **CSALÁDI MŰHELY**
Egyedül

- 29 **KAPCSOLATOK**
Novi Svijet

Megkérdeztük

- 30 **PSZICHOLÓGIA**
A türelem
- 31 **GYERMEKEINK VILÁGA**
Belezúgott

Életmód

- 32 **TERMÉSZET**
Tavaszcváró
- 33 **ALKOTÓ**
A teknős és a nyúl

Utolsó oldalak

A MEGÚJULÁS TITKA

A vendégeket arra kérték, hogy hozzanak egy kis bort az esküvőre, amit aztán érkezéskor egy közös hordóba kellett önteni. Amikor a vacsoránál felszolgálták a bort, mindenki óriási megrökönyödésére a poharakban víz volt. Talán sokan ismerik ezt a tanmesét és a folytatását is. Azért történhetett így, mert mindenkinek „egy srófra járt az agya”, vagyis azt gondolta, hogy ha ő bor helyett vizet visz, azt senki sem fogja észrevenni.

Vajon mi mit viszünk a „közös hordóba”? Vajon arra gondolunk, hogy mi már eleget „tettünk, hittünk, reméltünk”, és különben is, mit számíthat egyetlen ember! Ezt az országot úgyis „ott fönn” irányítják, mit tehetek én, na meg hát az egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz... S amikor a bor helyett vizet szolgálnak fel, elsőként vagyunk felháborodva...

A kérdés, amit ezekben a hetekben fel kell tennünk magunknak, így hangzik: „Vajon kinek kell *elkezdenie* bort vinni a közös hordóba?”

Helytelen volna arra a következtetésre jutni, hogy mert a politikai színtér napjainkban ennyire elsötétült, a keresztények jobb, ha tisztes távoból figyelik a dolgokat, és nem ártják bele magukat, hogy megőrizték lelkük tisztaságát.

Ki fog új tartalmat adni a politikának, hogy az egyre növekvő társadalmi kihívásokkal legyen ereje megbirkózni? Ki fog tenni azért, hogy felnövekedjék egy új generáció, amely tudja, hogy építeni csak szilárd alapokra, *értékekre* lehet, hogy új társadalmat csakis új emberek építhetnek, akik a birtoklás kultúrája helyett az adás kultúráját részesítik előnyben, az erkölcstelenség helyett a tisztaságot, a hitetlenség helyett a hitet.

Akarjuk-e, hogy politikusok új nemzedéke új utakat keressen az egész társadalom érdekében?

Ha a válaszuk igen, akkor a megoldás az egyes szám első személyben rejlik. Vagyis ÉN, ott, ahol vagyok, helyzetem, beosztásom, tehetségem, lehetőségem szerint tegyek, lépjek, szóljak, vállaljak felelősséget azért, hogy „*vizünk*” egyre inkább „*borrá változzon*”.

A XX. századi politikában mindenestül elkötelezett, a közösségi életre példát mutató olasz író és politikus, *Igino Giordani* – akinek a boldoggá avatása küszöbön áll – azt javasolja, hogy „*ha lélektelen világban élünk, adjunk mi neki lelket.*” Az evangéliumról nekünk kell tanúságot tennünk, és össze kell fognunk minden jóakarátú emberrel egy igazságosabb társadalomért, a békéért és a szolidaritásért a különböző társadalmi rétegek, etnikumok és népek között.

Nem utópia összeegyeztetni a politikát a kereszténységgel, mint ahogy sokan gondolják. Igaz, nem is olyan egyszerű, mint ahogy azt sokan gondolják: mindannyiunktól komoly erőfeszítést igényel. Ha dolgozni szeretnénk az egységért, az egyetemes testvériségért, részt kell vennünk a közügyekben. Ehhez türelemre, időre, áldozatvállalásra van szükség. Csak így remélhetjük, hogy a valóság holnap más lesz! Pál apostol mondja, és a mi esetünkben is érvényes: „Újuljatok meg gondolkodástok szellemében, s öltsetek magatokra az új embert” (vö. Ef 4,23).

Krisztus keresztdozata egyszer s mindenkorra mindent megújított. Legyenek hozzá „húsvéti szemeink” és bátorságunk – ezt kívánjuk minden Olvasóknak.

A szerkesztők

HINNI A FÖLTÁMADÁSBAN!

Ha látod, hogy körülötted hogyan alszik ki a szeretet, és olyanok az emberek bűneikben, mint akiknek elment az eszük, és elposványosodnak árulásukban, mondd magadnak: A szakadék fenekére zuhannak, de meg fognak térni, mert Istentől távol nem tud élni az ember.

Minden szolgálat, amelyet elvállalsz, a föltámadásba vetett hit tette.

Ha megbocsátasz ellenségednek, ha enni adsz az éhezőnek, ha védelmezted a gyöngét, hiszel a föltámadásban.

Ha van bátorságod házasságot kötni, ha elfogadod a világra jövő gyermeket, ha házat építesz, hiszel a föltámadásban.

Ha reggel vidáman kelsz föl, ha együtt énekel a fölkelő nappal, ha örömmel indulsz munkába, hiszel a föltámadásban.

A föltámadásban hinni annyit jelent, hogy bizalommal öleled át az életet, azt jelenti, hogy jól tételezel föl testvéreidről,

azt jelenti, hogy nem félsz senkitől.

Hinni a föltámadásban azt jelenti, hogy gondolsz arra:

Isten az édes jó Atyád, Jézus a testvéred.

Lambert Noben nyomán Csáki Tibor

A TÖKÉLETES-TÖKÉLETLEN

Néha kézbe veszem az Új Város angol testvérújsát, a New City magazint. Legutóbb egy érdekes, kulturális összefüggéseket is feltáró cikket találtam benne.

A Wabi-Sabi japán kifejezés ismerős lehet nekünk, budapestieknek, mert egy japán étteremlánc neve idehaza. Ez a két szó a tökéletlenség szeretetét jelenti. A tárgyakat nem a tökéletességükért értékelik, hanem önmagukért (akár egy csorba bögrét). Saját tökéletlenségük elfogadása, sőt gyakran hiányosságaik felemlegetése a japán emberek lelkivilágára is jellemző. Ez úton válnak szerethetővé egymás számára. Nálunk a nyugati kultúrában a világot épp ellenkező szempontból értékeljük, mintha a tökéletesség volna az egyetlen érték... a szépség, a külcsín, az erő, a gazdagság, a hatalom. Erre törekszünk mind, abbéli félelmünk miatt, hogy elveszítjük mások szeretetét.

Éreztük-e valaha, hogy azért szeretnek minket, mert vagyunk, minden hibánkkal együtt? Mint a kisgyerekek, akit azért szeretnek, mert létezik? Gondoljunk bele, hogy ha ilyen mértékkel szeretnénk egymást, ha az egész társadalomban megvalósulna az emberi wabi-sabi!

Én is ennek a csorba bögrének éreztem magam, amikor Chiarán és a Fokoláre Mozgalmon keresztül megismertem a Szeretet-Istent, Aki feltétel nélkül szeret engem, felemel, és mindig bízik bennem. Szintén Chiara karizmáján keresztül tanultam meg azt, hogy én is éreztettem másokkal, hogy értékesek, elmondhatom nekik, hogy Isten pont úgy szereti őket, amilyenek. Biztos vagyok benne, hogy amikor majd mindenkihez eljut ez az üzenet, akkor megvalósul Jézus végrendelete, a szeretet civilizációja az egész világon.

Csodálkozhatunk azon is együtt, hogy a kereszténység Istent kevésbé ismerő japán kultúrában benne vannak az Ige magvai, ahogy a wabi-sabi filozófiáján keresztül is látható, és ha így van, akkor Isten ott is biztosan nagyon nagy dolgokat készít elő a lelkeken keresztül.

Horváth Viktória – Budapest

BÚCSÚ YUKUKÓTÓL

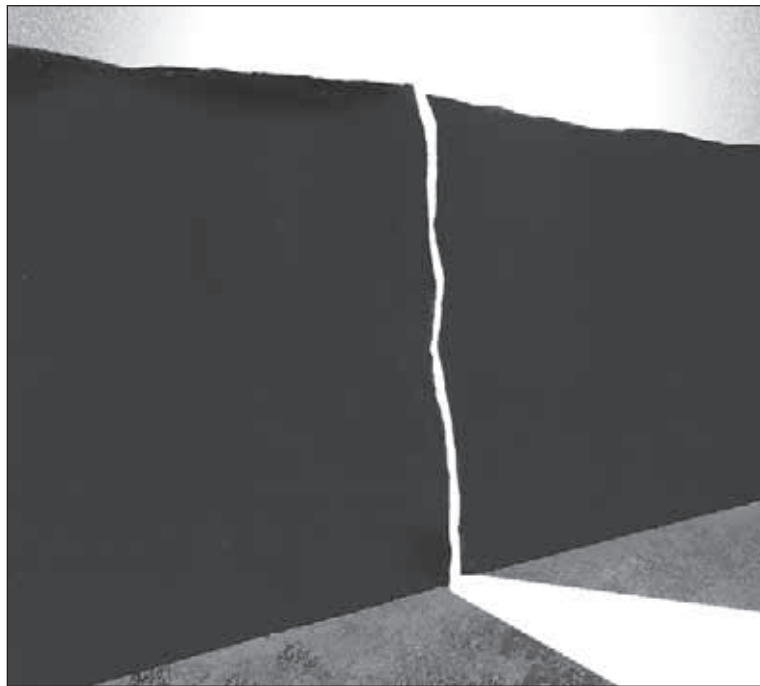
Sok szó esik az Új Városban Loppianóról, a Fokoláre Mozgalom első és legnemzetközibb modelltelepüléséről. Tavaly megtapasztaltam, milyen az egyesült világ kicsiben, amikor február végétől július elejéig ott élhettem. Négy brazil, egy Fülöp-szigeteki, egy ausztrál, egy japán, egy holland és én laktunk, főztünk, tanultunk és dolgoztunk együtt. Meg kell mondanom, igaz, hogy „a szeretet mindent legyőz”. Minden akadályon és különbségen túljutottunk, legyen az a konyhában használt fűszerek használata, a takarítási szokások vagy a lelki tapasztalataink megosztása.

Év végén még egyszer kimentem pár napra Loppianóba, hogy elbúcsúzzam japán társamtól, Yukukótól, akivel a legjobb barátok lettünk, és aki csak most utazott vissza Nagaszakiba.

Tudni kell, hogy a japán barátnőm még most sem beszél magas szinten olaszul. De ez minket eddig sem akadályozott az eszmecseréinkben, és ezúttal sem. Utolsó este legnagyobb meglepetésemre Yukuko azt javasolta, hogy játsszunk. Akár hihető, akár nem, megtanítottam kanasztázní, közben jól beszélgettünk. Egészen rendkívüli volt arra gondolnom, hogy holnap valószínűleg örökre búcsút veszünk egymástól, most pedig azt magyarázom neki, hogy a piros hármast tegye ki, mert sokat ér, és húzzon helyette egy új lapot, a fekete hármast viszont dobja el azonnal.

Másnap az utolsó közös misére menve mutatta Yukuko, hogy Rác Ica, az egyik első magyar fokolarina emléke napja van. Hát igen, ez tényleg nemzetközi lelkiség: egy japán mutatja egy magyarnak Olaszországban, hogy kire emlékezünk. Hálát adtam ezért, s persze, Icaért is.

Fábián Zsuzsa – Eger

Vittorio Sestini/CN

EGY LÉPÉS ELŐRE

Január 17-én XVI. Benedek pápa látogatást tett a római zsinagógában. A különleges eseménnyel kapcsolatban Joseph Sieverst kérdezzük, a római Pápai Biblikus Intézet zsidó irodalom- és történelemszakos professzorát.

Giuseppe Laras, az Olasz Rabbikus Gyűlés elnöke a pápa beszédében nem talált „semmi lényegesebbet”. Ön hogyan vélekedik erről?

A pápa valóban nem mondott semmi újat, mégis fontos dolgokat hangsúlyozott. Mindenekelőtt azt, hogy a Mózessel kötött szövetség sohasem lett eltörölve, mindmáig változatlanul érvényben maradt a zsidó népre, sohasem lett úgymond „átíratva” a keresztényekre. Ezen kívül kiemelte a II. Vatikáni Zsinat újdonságát és a *Nostra Aetate* fontosságát, amelyet néhányan csak pasztorális nyilatkozatnak tartanak, pedig visszafordíthatatlan lépést jelent a zsidósággal való kapcsolatban. Tehát nemcsak múltba tekintés volt ez, hanem a jövő felé is fordultunk, a zsidók és keresztények közötti tevékenyebb együttműködés reményében.

A római főrabbi, Riccardo di Segni a hiteles testvériség és megértés helyreállításáról beszélt. Milyen lépésekre van ehhez szükség?

Di Segni rabbi néhány bibliai elbeszélés tükrében (Káin és Ábel, Izmael és Izsák, Ézsau és Jákob, József és testvérei) problémásnak látja a testvérek közötti kapcsolatot, ugyanakkor úgy véli, eljuthatnak a kiengesztelődésig, mint József és testvérei. A zsidók és a keresztények közötti kiengesztelődés útján is el lehet indulni és haladni előre. Fontos, hogy elismerjük ki-kí legmélyebb önzonosságát, akkor is, ha mindenben teljesen egyetérteni egyik fél sem tud a másikkal. Gyakori és szívből jövő baráti kapcsolatokra van szükség mindenekelőtt, és hogy ez a másik ember és minden eltérő látásmód tiszteletben tartásával történjen.

Mi a benyomása az eseményről?

A zsinagógában tartott szertartás után valóban örömteli légkör uralkodott. Találkoztam egy római zsidó házaspárral. A férj könnyes szemmel mesélte, hogy milyen mély és fontos volt ez a találkozó. Egy lépés előre a párbeszédben.

Aurelio Molè

Fordította: Bakacsi Viktória

AP/CN (2)

TUDUNK-E GONDOSKODNI?

Az emberiség egyik fele éhez, ez köztudott. Kevés szó esik viszont arról az egyértelmű tényről, hogy ez a beteg kapcsolatoknak köszönhető, és nem egy függvény független változójának.

Szoros összefüggés van aközött, hogy a legszegényebbek éheznek, északon pedig túlzásba viszik a fogyasztást. Ha komolyan változtatni szeretnénk a jelenlegi helyzeten, amelyben maréknyian dúskálnak és rengetegen hiányt szenvednek (nem csak az élelmezés, hanem a jogok és a szabadság szempontjából is), akkor a gazdaságról és a politikáról a kultúrára kell irányítanunk a figyelmet, még ha ugyanolyan fontos marad az előző kettő is.

Évekkel ezelőtt Chiara Lubich prófétai előrelátással kijelentette a közösségi gazdaság elindításakor: új kultúra nélkül nem lesz új gazdaság. Nem véletlen, hogy a közösségi gazdaság szerint működő cégek használnak egy részét kulturális képzésre fordítják; és nem csak azokéra, akik kapják a segítséget, hanem azokéra is – talán leginkább azokéra –, akik adják. Az életstílusunkat kell megváltoztatni: ez a feltétele annak, hogy hatásosan küzdjünk az éhezés ellen. Változniuk kell a gazdaságilag kevésbé fejlett országoknak, de főként azoknak, akik segíteni szeretnének.

Az első, amit tehetünk az éhezés legyőzéséért, az a személyes, családi, politikai és intézményi életünk átalakítása józan és közösségi szemléletűvé. Jó volna kevesebbet és másképp

pen fogyasztani. Értékelni kellene olyan tapasztalatokat, mint amilyen a fair trade (a termelőkkel szembeni jogos kereskedelem). Felelős cégekre volna szükség, etikus pénzügyekre, és nem nagy környezeti és emberi erőforrások igénybevételel előállított termékekre.

A nyomor, az éhezés és a környezeti válság túlságosan is szoros kapcsolatban állnak egymással ahhoz, hogy külön-külön harcoljunk ellenük. A Teremtés könyve, társadalmunk – nem csak vallásos – nagy antropológiai kódexe hangsúlyosan int az óvatosságra. Amikor Isten Ádámra és Évára bízta a kertet, azt kéri, hogy gondozzák. Amikor Káin megöli Ábelt, Isten kérdésére – Hol van a testvéred? – azt válaszolja: Hát őrzője vagyok én a testvéremnek? Aki nem képes gondját viselni testvérenek, az nem képes gondoskodni a Földről sem.

Ám aki nem gondoskodik, az pusztít, harmadik, semleges út nincs. Csakis a piac kölcsönös érdetlenségétől a kölcsönös gondoskodásig vezető nagy kulturális fordulat indíthat korunk környezeti, etikai és társadalmi válságának megoldására.

Luigino Bruni

Fordította: Sudár Balázs

VÉGTELEN BIZALOMMAL

Hányszor érzed az életben, hogy segítségre van szükséged, pedig tisztában vagy vele, hogy egyetlen ember se tudná megoldani a problémádat. Ilyenkor önkéntelenül odafordulsz Valakihez, aki lehetővé tudja tenni a lehetetlent. Ennek a Valakinek Jézus a neve.

Hallgasd csak, mit mond:

„Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt: Menj innét oda! – odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen.” (Mt 17,20)

A „hegyek elmozdítását” nyilván nem szó szerint kell érteni. Jézus nem azt ígérte apostolainak, hogy látványos csodákat tudnak majd tenni, s ámulatba ejtik a tömeget. Ha végignézel az Egyház történetén, egyetlen szentet sem találsz, ismereteim szerint, aki hegyet mozdított volna a hitével. A „hegyeket mozgatni” hasonlat szándékosan túlzó kifejezés, az a célja, hogy az apostolok szívébe véssé a meggyőződést, hogy a hit számára semmi sem lehetetlen.

Jézus minden csodát, amelyet közvetlenül, vagy az övéi által tett, mindig Isten országáért, az

evangéliumért, vagy az emberek üdvösségéért tette. A hegyek elmozdítása nem szolgálná a céljait.

A „mustármag” hasonlata azt akarja kifejezni, hogy Jézus nem többé-kevésbé nagy hitet, hanem igazi hitet kér tőled. Az igazi hitre pedig az jellemző, hogy az ember egyedül Istenre támaszkodik és nem a saját képességeire.

Ha kétség vagy elbizonytalanodás vesz rajtad erőt, azt jelenti, hogy az Istenbe vetett bizalmad még nem teljes, még gyenge és kevésbé hatékony a hited: saját erőidre és az emberi logikára támaszkodsz.

Aki viszont teljesen bízik Istenben, az hagyja, hogy Ő cselekedjen. Istennek pedig semmi sem lehetetlen.

Jézus ezt a hitet kívánja az apostoloktól, éppen ezt a bizalom teli magatartást, amely megadja a lehetőséget Istennek, hogy kinyilvánítsa hatalmát.

Ez a hit – amely tehát hegyeket mozgat – nem néhány rendkívüli ember kiváltsága, hanem minden hívő számára lehetséges és kötelező.

„Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt: Menj innét oda! – odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen.”

Úgy tartják, hogy Jézus akkor mondta apostolainak e szavakat, amikor szétküldte őket a világba.

Könnyen elbátortalanodunk

és megijedünk, ha tudjuk, hogy kicsiny és felkészületlen nyáj vagyunk, minden rendkívüli adottság nélkül, szemben azzal a hatalmas tömeggel, amelynek az evangélium igazságát kell vinnünk.

Könnyen elkedvetlenedünk, ha az embereket egész más érdekli, mint Isten országa.

Lehetetlen feladatnak tűnik.

Jézus viszont biztosítja az övéit arról, hogy hitükkel elmozdíthatják a közömbösség és az érdeklenség hegyeit.

Ha hitük lesz, semmi sem lesz számukra lehetetlen.

Ezt a mondatot alkalmazhatjuk minden más élethelyzetben is, ha azok az evangélium terjedését és a lelkek üdvösségét szolgálják.

Leküzdhetetlen akadályokkal szemben olykor az a kísértésünk támad, hogy ne is forduljunk Istenhez, mert az emberi logika azt súgja, hogy úgyis mindegy, úgyisincs értelme.

Jézus ilyenkor is arra biztat, hogy ne veszítsük el a bátorságunkat, és forduljunk bizalommal Istenhez. Ő valamiképpen teljesíti majd kérésünket.

Így történt Lellával is.

Új munkahelyre került Belgiumba, a flamandok közé nagy reményekkel. Néhány hónap elteltével azonban erőt vett rajta a csüggedés és a magány. Úgy látta, hogy áthághatatlan akadály épül közte és a lányok között, akikkel együtt lakott és dolgozott. Elszigeteltnek érezte magát, idegennek épp azok között, akiket sze-

Dr. R. Neukaus

retettel akart szolgálni. Ez abból adódott, hogy a nyelv, amelyet beszélnie kellett, se neki, se a többieknek nem volt az anyanyelve. Azt mondták neki, hogy Belgiumban mindenki beszél franciául, tehát ezt a nyelvet tanulta meg. Amikor azonban közelebből is megismerte ezt a népet, rájött, hogy a flamandok csak az iskolában tanulják a franciát, és általában nem beszélnek szívesen.

Sokszor próbálta elmozdítani az elszigeteltség hegyét, amely távol tartotta őt a társaitól, de hiába. Vajon mit tehetne még őrük?

Maga előtt látta egyik társa, *Godelieve* szomorú arcát. Aznap este úgy ment aludni, hogy hozzá sem nyúlt a vacsorához. Lella után ment, de félénken és tévovázva megállt az ajtaja előtt. Kopogni szeretett volna, de hát... milyen

szavakat használjon, hogy megértesse magát? Ott állt néhány percig, aztán feladta megint...

Reggel bement a templomba, leült a leghátsó sorba és könnyeit rejtgetve a tenyerébe temette arcát. Ez volt az egyetlen hely, ahol nem kellett más nyelvet beszélnie, ahol nem kellett megértetnie magát, mert volt Valaki, aki szavak nélkül is megértett mindent. Ez a bizonyosság bátorította, miközben aggodó szívvel Jézushoz fordult: „Miért nem tudok osztozni a többiek keresztjében, és miért nem tudom szavakkal kifejezni, amit Te értettél meg velem, amikor Rád találtam: hogy minden szenvedés szeretet?”

Ott állt a tabernákulum előtt, szinte választ várva attól, Aki megvilágosította életének minden sötétségét. Tekintete az aznapi evangéliumra tévedt, és ezt

olvasta: „Bízzatok – higgyetek –, én legyőztem a világot!” E szavak balzsamként hatottak Lellára, és nagy béke töltötte el a lelkét.

A reggelinél *Anniba* botlott, aki a ház rendjére ügylt. Köszönt neki, bement vele a konyhába, és szó nélkül segíteni kezdett a reggelikészítésben.

Elsőnek *Godelieve* jött le a szobájából. Kávét akart inni a konyhában sietve, hogy össze ne találkozzon senkivel. De hirtelen megállt. A Lellából áradó béke minden szónál erősebben megérintette a lelkét.

Aznap este hazafelé menet *Godelieve* kerékpáron utolérte Lellát, igyekezett jól érthetően beszélni, és odasúgta neki: „Nincs szükség szavakra. Ma az életeddel mondtad: „Szeress te is!”

A hegy elmozdult.

Chiara Lubich

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

ÚJ MOTOR
HELYETT

Nyáron motorral járok dolgozni. Van egy kis Suzuki robogóm, amely megbízhatóan szállít otthonról a munkahelyre és vissza. Teljesen elégedett vagyok vele, mégis ott motoszkált bennem a gondolat, milyen jó lenne egy nagyobb, erősebb, kényelmesebb motor. Nézegettem is a kínálatot, de úgy döntöttem, hogy maradok a jelenlegi robogómnál, és ha már kiszolgált engem, akkor a legközelebbi motorom majd nagyobb lesz.

Néhány napja azonban élesre fordult a helyzet. Belebotlottam egy hirdetésbe, amely szezonvégi áron, mélyen értéke alatt kínált éppen egy általam áhított járművet. Győzöttem magamat, hogy felesleges annyi pénzt egy nagyobb motorra kiadni, mégse tudtam szabadulni a gondolatától. De nem maradtam egyedül ezekkel az érzésekkel. Még aznap,

amikor olvastam a hirdetést, találkoztam a barátaimmal, beszélgettünk, és együtt elolvastuk az életigét. Telibe találtak ezek a gondolatok: *„Könnyebb a tevének átmenni a tű fökán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.”*

Ebből a beszélgetésből megértettem, hogy az új motor vásárlása falat emelne köztem és az Isten országa között. Sikerült véglegesen kimondanom a nemet, és most gazdagabbnak érzem magam, mint ha bármilyen jó motorom lenne.

Borsó Zsolt – Budakeszi

CSAK EGY
DARAB FÖLD!

Rendkívül feszült volt a kapcsolatunk öt éves kislányommal, Emanuelával. Annyira, hogy többször kifejezte: itt akar hagyni minket. Gondolhatják, milyen érzés volt. Rosszabbat el se képzelhettem volna!

Egyszer parányi kertünket ástam éppen, amikor hatalmas földremlát kerítettem a szorongás miatt. Miért vagyok képtelen kifejezni a szeretetemet, miért nem tudom elnyerni a bizalmát? Nagy aggodalommal néztem a jövőbe, de igyekeztem újra Jézus szívébe helyezni mindent,

hogy ő segítsen valódi kapcsolatot találni velem!

Ilyen gondolatokba merülve lassan forgattam a földet. Nyomban utána el is szórtam a magokat. Éppen befejeztem a munkát, amikor megjelent Emanuel, és váratlanul ezt kérdezte:

– Apu, építünk hegyet?

Természetesen pontosan ott, ahol az imént fejeztem be a nagy gonddal végzett vetést!

Az igazat megvallva rögtön nem akartam mondani arra hivatkozva, hogy akad elég hegynek alkalmas hely még máshol! Meg aztán fontos dolgom lett volna, úgyhogy arra akartam kérni, egyelőre halasszuk el a hegyépítést. Ezzel szemben, csak hogy a gyerekekkel egygyé váljak, kimondtam nagy lelkesedéssel:

– De még mennyire! Segítek neked olyan hegyet építeni, amelyet elképzeltél! A tetejére még virágokat is ültetünk, meg fogod látni!

Beleizzadtam, mire sikerült felhalmozni a jókora kupac földet. Addig soha nem látott lelkesedéssel dolgoztunk sokáig együtt. Munka közben, mikor az öröm a tetőpontjára hágott, egyszer csak a nyakamba ugrott, és erősen magához szorított. Ezt mondta:

– Drága apukám, mennyire szeretlek téged!

Akkor értettem meg, mit jelent szeretni.

Abban a pillanatban azt, hogy elszakadtam egy darab földtől. Attól fogva rendkívül erős érzelmi kapcsolat született közöttünk. Beleborzadok arra gondolva, mi lett volna, ha nem sikerül megválnom attól a silány kis földdarabtól. Talán örök kárát vallotta volna ez az oly drága kapcsolat.

Egy apuka Trentóból

Ferenzi Éva

A MI HÚSVÉTUNK

**„Én vagyok a feltámadás és az élet”
(Jn 11,25)**

Jézus a betániai Lázár halálakor mondta ezeket a szavakat, akit aztán a negyedik napon feltámasztott.

Lázárnak két testvére volt: Márta és Mária.

Márta – amint megtudta, hogy Jézus megérkezett – odafutott hozzá, és így szólt: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!”. Jézus ezt válaszolta: „Testvéred fel fog támadni.” Mire Márta: „Tudom, hogy fel fog támadni az utolsó napon.” Jézus erre kijelenti: „Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog. Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg örökre.”

„Én vagyok a feltámadás és az élet”

Jézus meg szeretné értetni, hogy ki ő az emberek számára. Nála van a legértékesebb ajándék, ami után vágyakozunk: az Élet, az az Élet, ami nem múlik el.

Ha olvastad János evangéliumát, megfigyelhetted, hogy Jézus ezt is mondta: „Amint az Atyának élete van önmagában, a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.”¹

S mivel Jézusban van az Élet, életet tud adni.

„Én vagyok a feltámadás és az élet”

Márta is hisz a végső feltámadásban: „Tudom, hogy fel fog támadni az utolsó napon.”

Jézus azonban csodálatos kijelentésével: „Én vagyok a feltámadás és az élet”, megérteti vele, hogy nem kell az eljövendőket

várnia ahhoz, hogy a halottak feltámadásában reméljen. Ő már most, a jelenben is, minden hívő számára, az isteni, szavakkal ki nem fejezhető, soha véget nem érő örök Élet.

Ha Jézus a hívőkben van, ha ő benned él, nem fogsz meghalni. A hívőben levő élet és a feltámadott Jézus természete ugyanaz, tehát egészen más, mint az emberi természet.

Ez a rendkívüli Élet, amely már ott van benned is, az utolsó napon teljesedik majd ki, amikor egész lényed fel fog támadni.

„Én vagyok a feltámadás és az élet”

Ezzel az állítással Jézus természetesen nem tagadja a fizikai halál létét. Ez azonban nem az igazi Élet elvesztését jelenti. A halál számodra, mint minden ember számára, egyedülálló, megrázó és talán félelmetes tapasztalat marad, de immár nem a lét értelmetlenségét, abszurditását, nem az élet kudarcát, végét jelzi. A halál számodra valójában nem lesz többé halál.

„Én vagyok a feltámadás és az élet”

S hogy mikor fogant meg benned az az Élet, amely nem múlik el?

Amikor megkeresztelték. Akkor, bár mint ember halandó vagy, Krisztus halhatatlan Életet adott neked. A keresztségben ugyanis megkaptad a Szentlelket, aki feltámasztotta Jézust.

Ahhoz, hogy részesülj ebben a szentségben, a hitedre volt szükség, amit keresztszüleid vallottak

meg nevedben. Jézus ugyanis a Lázár feltámasztásáról szóló epizódban így szólt Mártához: „Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog.” (...) „Hiszed ezt?”²

A hit nagyon fontos, elengedhetetlen feltétel: nemcsak abban áll, hogy elfogadod a Krisztus által hirdetett igazságot, hanem egész lényeddel követned is kell azt.

Ha tehát meg akarod kapni ezt az életet, ki kell mondanod igenedet Krisztusnak, azaz magadévá kell tenned, és életre kell váltanod parancsolatait, szavait. Jézus világosan megmondta: „Aki megtartja tanításomat, nem ízleli meg a halált örökre.”³ Tanítását pedig a szeretet foglalja össze.

Lehetetlen hát, hogy ne légy boldog: benned van az Élet!

„Én vagyok a feltámadás és az élet”

Ebben az időszakban, a Húsvétra készülve, segítsünk egymásnak megvalósítani elhatározásunkat, amit állandóan meg kell újítanunk: próbáljunk folyamatosan meghalni önmagunknak, hogy Krisztus, a Feltámadott már mostantól kezdve élhessen bennünk.

Chiara Lubich

A teljes életige-magyarázat megjelent: Új Város, 1999. 3. szám

¹ Vö. Jn 5,26

² Jn 11,26

³ Jn 8,51

SZENTHÁROMSÁG ÉS POLITIKA

Az áprilisi választások küszöbén sokan új utakat keresnek. Német testvér-
lapunk interjúja eddig ritkán hangoztatott keresztény szempontokat foglal-
maz meg. A Szentháromság hitéből nem lehet politikai programot levezet-
ni, Gisbert Greshake teológus számára ez mégis a világ legtermészetesebb
dolga.

Valószínűleg csak a politi-
kusokkal folytatott pár-
beszédéből érthetjük meg,
hogy a Szentháromság-Istenbe
vetett hitünk miként ültethető át
a gyakorlatba, ha politikáról van
szó.

**- Immanuel Kant még úgy
vélte, hogy a Szentháromság-
tannak semmi gyakorlati hasz-
na nincs.**

- Ezt meg tudom érteni, ha arra
gondolok, hogyan kezelte a teológi-
a a kérdést hosszú ideig...

A Szentháromság lényege, hogy
Isten önmagában is közösség. Te-
hát a legfőbb létező személy nem
magányos egyeduralkodó, nem
egy égi Szuper-Atya, nem egy „tö-
mör abszolútum”, hanem három
személy közössége. Ha ezt hitem-
ben elfogadom, annak komoly
következményei vannak.

- Éspedig?

- A Szentháromságba vetett hit
az Újszövetség csúcsa, ahol Isten
a Szeretet. A szeretetnek azon-
ban társra van szüksége. Tehát
Istenben létezik egy *Én* és egy *Te*,
Atya és Fiú. Továbbá a tökéletes
szeretet nem csak *én* és *te* között
jön létre. Mert ez még lehetne
kétszemélyes egoizmus, ahol *én*

benned visszatükröződöm, te pe-
dig bennem tükröződsz. Nem, a
szeretet csak akkor teljes, ha az
én és a *te* egy harmadikra mutat.
Istenben ez a Szentlélek. Nálunk,
embereknél, például a családban
ez lehet a két partner odafordu-

Karl Rahner-Akademie

lása Istenhez, a gyermekhez, a
közös munkához. Akárhogy is,
a háromságos Istentől tanuljuk
meg, mi is a szeretet.

Egy szempontot még kiemel-
nék. A háromság azt jelenti, hogy
az egység és a sokszínűség egy-
formán eredendő és egyformán
alapvető. Kissé provokáló megfo-
galmazásban ez nekünk, embe-
reknek azt jelenti, hogy a másik az
én saját identitásomnak is része.
Nem attól leszek önmagam, hogy
elhatárolom magam tőle, hanem
hogy kapcsolatba lépek vele. Te-
hát nem hagyhatom figyelmen

kívül a másik különbözőségét, és
nem is hasonlíthatom magam-
hoz. Személyes érettségem abban
nyilvánul meg, mennyire tudom
ajándékozni magam a másiknak
és a másikat ajándéknak tekinte-
ni és válaszolni rá.

A különbözőség a Háromság-
Isten szempontjából tehát hasz-
nos, nem pedig olyasmi, amit vala-
milyen félreértelmezett harmónia
kedvéért meg kellene szüntetni.

**- Mennyire alakítja a Szent-
háromságba vetett hit az em-
berképemet?**

- Szükségem van a másikra,
hogy belőlem *én* legyek; de nem
tekinthetem eszköznek a saját
kibontakozásomhoz. Ő mindig a
másik marad, akit önmagáért kell
elfogadnom és érvényesülni hagy-
nom: az emberi kapcsolatokban
növünk fel egymáshoz. Ha nem
növünk fel egymáshoz, a kapcsó-
latok tönkremennek.

**- Nem kerülök így hátrányos
helyzetbe?**

- Emiatt nem kell aggódni. Az
énem ugyan a legdrágább, amit
a másiknak ajándékozhatok, ám
én is annál inkább visszakapom
az énemet, minél inkább a másik
rendelkezésére bocsátom, minél
inkább adom. Példa erre a pszi-

chológia, amely bizonyította, hogy a gyermek csak úgy fejlődhet megfelelően, ha kialakul a személyes te-viszony az anyával és az apával.

- Nézzük akkor konkrétan a pártpolitikát. Létezik olyan, hogy „Szentháromságos” cselekvés?

- A háromságos cselekvés azt jelenti, hogy a másik különbözősége feltétele a saját identitásunk kialakulásának is. De azt is jelenti, hogy csak akkor juthatunk el közösen az igazságra, ha elfogadom ezt a különbözőséget. Az igazság a párbeszédben jön létre, nem pedig a hatalmi harcban, ahol végül az „egy szavazattal több” dönti el, hogy mit tegyünk. Természetesen a politika mindig is úgy fog működni, hogy a dolgok azért dőlnek el, mert valaki lezárja a vitát, és akkor is le kell zárnia, ha valakinek az fájdalommal jár. Bűnös világban élünk, és mivel mind hajlamosak vagyunk és leszünk az önzésre, ez nem mindig, sőt a legritkább esetben történik harmonikusan.

Mégis – és ez lenne a háromságos politika – újra és újra meg kell próbálnunk közösen az igazság érdekében, viták és hatalmi játszmák, intrikák nélkül olyan megoldásokat keresni, amelyekben végül nincsenek nyertesek és vesztesek.

- Ez a felfogás alkalmazható két állam kapcsolatára is?

- Mindenképpen. Mint láttuk, a háromság azt jelenti, hogy egység és sokszínűség egy töről fakadnak. Ám amit ma az úgynevezett globalizációs folyamatban meg-

élünk, az az egység abszolútizmusa, egyeduralma. Egyoldalúan érvényesül: az egyik világgazdaság, a nagytőke érdeke, az egyik nagyhatalom szándéka...

Nincs mit csodálkoznunk azon, hogy az iszlám világ tiltakozik a nyugati ideológia eme monopolhelyzetre törekvése ellen. Így ugyanis valóban nem születik világméretű közösség. Az csak a különbségek és a sokszínűség elismerése útján lehetséges.

Miért elégedetlenek olyan sokan az Európai Unióval? Mert túl sok mindent egységesít! A különbözőség tere egyre szűkül, még ha természetesen van-

nak is dolgok, amiket közösen le kell, hogy fektessünk...

- Lehet, hogy a Szentháromságos cselekvés kicsit bonyolult, nehezen megvalósítható?

**„AZ IGAZSÁG ÉRDEKÉBEN
ÚJRA ÉS ÚJRA MEG KELL
PRÓBÁLNUNK VITÁK
ÉS HATALMI JÁTSZMÁK,
INTRIKÁK NÉLKÜL OLYAN
MEGOLDÁST KERESNI KÖ-
ZÖSEN, AMELYBEN VÉGÜL
NINCSENEK NYERTESEK ÉS
VESZTESEK.”**

- Egyáltalán nem! Segíthet megérteni az az alapigazság, hogy „Isten közösség”. Ezt egyszerű példákkal akár gyerekeknek is el tudom magyarázni. A következményei pedig annyira magától értetődőek, hogy a belátásukhoz szóba sem kell hoznunk a Szentháromságba vetett hitet. Alapvetően minden ember tudja a szíve mélyén, hogy ez a helyes magatartás.

Nem szabad elfelejtenünk azonban, hogy a háromságos Istenbe vetett hit nem használati utasítás. Isten háromságként mutatta meg magát, és mi a hitünkkel erre válaszolunk. Ám a háromságos Istenképben felismerjük azt is, hogy a „háromság” az egyetlen érthető és megfelelő struktúra a világon. És nekünk Krisztussá válva különösen is ezeket a struktúrákat kellene megerősítenünk vagy megeremtenünk.

*Gisbert Greshakkel Joachim
Schwind beszélgetett.
Fordította: Sudár Balázs*

HAITI VÁLASZRA VÁR

Lassan újraindul az élet a nyugati félteke egyik legszegényebb országában. Szerencsére nem maradt egyedül Haiti népe, és a borzasztó természeti katasztrófa után mindmáig sokan ajánlják fel segítségüket.

Megrendülve követtük a híreket január közepétől. Az elmúlt kétszáz év legpusztítóbb földrengése döntötte romba Haiti fővárosát 2010. január 12-én. A több mint kétmillió lakosú *Port-au-Prince* úgy nézett ki, mintha lebombázták volna: összedőlt az elnöki

palota, a katedrális, a parlament épülete, és a repülőtér is működésképtelenné vált. Haiti egyike a természeti katasztrófák által legtöbbször sújtott országoknak. Csak 2008-ban négy pusztító hurrikán söpört végig a karibi szigetország területén.

A nagy erejű földrengés után romok és rengeteg szenvedés maradt. Katasztrófális, apokaliptikus – ilyen jelzőket lehetett hallani azoktól, akik a helyszínre siettek, hogy segítséget nyújtsanak. Halottak ezrei lehetnek még a törmelék alatt, a túlélők közül pedig négyezren elveszítették valamelyik végtagjukat. Kétszázharmincezer halálos áldozatról beszélnek. Félmillióan hajléktalanná váltak, az emberek az utcán élnek villany, ivóvíz és élelem nélkül. A szükséghelyzetben az alapvető élelmiszerekért folyik a harc.

A bajba jutottakért késedelem nélkül világszerte szolidaritási akciókat indítottak az egyházak és a nemzetközi szervezetek. Sokak hősiessé viselkedéséről szólnak a hírek, akik érdek nélkül mentik a veszélybe került életeket. A világ számos részéről több ezren érkeztek azzal a szándékkal, hogy segítsenek a szenvedőkön és a rászorulókon, példát adva az emberi jóságra és szolidaritásra, amely nem vár külön dicséretet. Az összefogás, a szolidaritás legmeglepőbb, legszebb megnyilvánulása, amikor az amúgy is szegények segítik szegény testvéreiket. Tudják, hogy egymásra vannak utalva.

Az élet megy tovább. Bár hírhedt a korrupció, óriási az erdőpusztítás, és 55%-os az analfabetizmus az országban, mégis van remény. Egy összességében keresztény népről van szó, amely

P. Jeffrey/AP/CN

nem adja fel könnyen. Bátor emberek, gyakran látni őket imádkozni az utcákon. Szeretnék újjáépíteni az országukat. A legnagyobb segítség az volna, ha lehetőséget kapnának, hogy kézbe vehessék sorsukat.

Már látható, hogy a tragédi-

ából származhat jó is. Egy dominikai püspök így fogalmazta meg: „Talán Isten fel akart rázni minket, hogy észrevegyük a mellettünk élő embereket. Talán Isten a világ, különösen a fejlett országok figyelmét szeretne volna felhívni, hogy mozduljanak meg és ezt az aprócska országot segítségük kihúzni a nyomorból. Ne felejtsük, hogy Isten a romokból fakaszt életet! Új életet fog teremteni a haiti népnek más népek szolidaritásából.”

Szerkesztette: Bartus Sándor

POLITIKA ÉS LELKISÉG HAITIN

A Dominikai Köztársaságtól alig pár kilométerre, Haiti északi tartományában található *Mont-Organisé*. A hegyek közé

Wilfrid Joachim

ékelődő település egykori polgármestere, *Wilfrid Joachim* az első között ismerkedett meg az egység lelkeségével, és a város vezetőjeként (1995-2000) sokat tett a szigetlakókért. Bár másodszor is megválasztották, ellenfelei tiszteségtelen eszközökkel kiszorították. Látva, hogy megbocsátott nekik, sokan elkezdtek dolgozni a külön-

böző érdekcsoportok közötti békéért. Egy bíró például, aki éveken át igazságtalan döntéseket hozott, nyilvánosan kért bocsánatot.

Joachim szerint az ország legnagyobb gondja a korrupció, bár sok pozitív változás figyelhető meg. Bízik a hosszú-távú tervezésben mind az oktatás, mind a talajerózió megfékezése terén. Állítja, hogy megfelelő tervek birtokában kevés eszközzel is sokat el lehet érni. Szerinte minden azon alapszik, hogy a szolgálatunkat a testvérek iránti szeretetből végezzük-e: „Láttuk, és folyamatosan látjuk *Chiara Lubich* meggyőződését testet öltetni. Ha éljük az evangéliumot, létrejön a kölcsönös szeretet, amely életet ad Jézusnak közöttünk. Megtapasztaljuk, hogy Ő az, aki megoldást talál minden szociális problémánkra.”

A közösség növekedtével egyre több program válik gyümölcsözővé: iskolát alapítottak, ahol immár hatszáz gyermek tanul a hatodik osztályig folyamatosan kanadai segítséggel, és kitűnő eredménnyel teszik le az állami vizsgákat. A tervek szerint öt éven belül középiskolát is nyitnak a kisvárosban. Haitin az állam szerepvállalása az oktatásban szinte elenyésző, jobbára a városokban akadnak elvélve iskolák, de a tanuló gyermekek 82%-a fizetős, magán intézménybe jár! Egy másik kezdeményezése a Fokoláre Mozgalomnak a távtámogatási projekt, amelyet helyi tagok felügyelnek. 2009-ben

háromszáz gyermek élvezte ennek áldását Haitin.

Hat nappal a földrengés után.

Szinte minden családból vannak hozzátartozók az áldozatok között – tudjuk meg Joachintól –, mert a falvakból nagyon sokan *Port-au-Prince*-ben telepedtek le a tanulás vagy a munka miatt. Jelenleg nagy tömegek hagyják el a fővárost. Egy szál ruhában sokan érkeznek ide a Dominikai Köztársasághoz közeli kisvárosba. Napok óta éhezve koldulnak ételmet, szállást, nem tudnak mihez kezdeni. Ez a helyzet más városokban is. A Dominikai Köztársaság megnyitotta határait, hogy a sebesülteket a kórházakban elláthassák.

A közösség tagjai minden lehető elkövetnek a határ közelében, hogy segítsenek: „Nem ülhetünk ölbe tett kézzel. Elhatároztuk, hogy építünk egy központot a szegény családoknak.” Évekkel ezelőtt a Fokoláre Mozgalom kapott egy földterületet, itt szeretnének húsz családnak házat építeni. Időközben egy ruha-, élelmiszer- és gyógyszerelosztó központot is nyitottak a helyi kórház közelében.

A Fokoláre közösség Haitin csak külső segítséggel tudja ezt a tervet megvalósítani. A projekt támogatására és a földrengés túlélőinek megsegítésére gyűjtés indult – melybe a magyarországi Fokoláre közösség is bekapcsolódott, és közel egymillió forintot küldött.

Maria Dalgarno (Living City) írása alapján szerkesztette: Medvey Judit

a montreáli fokoláre fotóalbumából

AZ EGYÜTTÉLÉS KULTÚRÁJA

2009. december 27-én XVI. Benedek pápa felkereste a Sant'Egidio Közösség római ingyenkonyháját, ahol együtt ebédelt százötven szegény emberrel.

„Amit e legkisebb testvéreitek közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” Jézus szavait idézve a pápa kijelentette: „valóban barátainknak érezzük azokat, akikben az Úr felismeri önmagát. Nemcsak barátaink, hanem családtagjaink.” Hozzátette még: „Itt megvalósul a család, mert az kerül az első helyre, aki a legnagyobb szükségben van.”

Magyarországon Cigányok, hazátlan európaiak címmel rendezett konferenciát a Sant'Egidio közösség január 22-én a Magyar Tudományos Akadémia Dísztermében, ahol az együttélés és a remény hangja szólalt meg az elhatalmasodó előítéletekkel és erőszakkal szemben.

„A konferencia résztvevői hisznek abban, hogy az együttélés nem csak lehetséges, hanem szükséges is. Ennek kimondása, újra kimondása kulturális fordulatot hozhat” – mondta bevezetőjében Szőke Péter a magyarországi közösség vezetője.

A hallgatóság átfogó, megdöbbentő adatokkal illusztrált képet kapott az európai cigányság történetéről, a gyűlölködésről, amely évszázadokon keresztül övezte őket. „Bizonyos értelemben éppen a romák jelenléte, befogadásuk vagy elutasításuk jelzi, hogy milyen szilárd a remény, vagy ellenkezőleg, mennyire adjuk meg magunkat a személyiségünket romboló erőnek, a másik embertől való félelemnek.” A közösség szerte a világban iskolákat hoz létre, a béke iskoláit, ahol roma és nem roma gyerekeket tanítanak ími-olvasni és együtt élni. (Magyar Kurír)

TERMÉSZETKÖZELI TURIZMUS

A wikiloc.com olyan turisztikai portál, amely elsősorban gyalogos és kerékpáros túrákra specializálódott. A tagok útvonalakat jelölhetnek meg: a kiinduló- és a végpontokhoz útvonaltervezésre van lehetőségük. A célpontok az egész Földön megtalálhatók Hawaii vulkánjaitól Lappföld erdein át a Budai-hegységig. Az oldalt egy spanyol egyetemista indította hobbiként, mára azonban 15 nyelven (köztük magyarul is) elérhető, és havonta hétszázezren keresik fel. 2009-ben megnyerte a National Geographic Society geoturizmus pályázatát.

(Ciutat Nova - katalán testvérlapunk)

AZ ÚR MINDENKIÉ?

Először repült az Arex 1-X, azoknak az űrhajóknak a prototípusa, amelyek a nagyratörő Constellation program keretében leváltják majd a Shuttle űrrpülőket. Bush elnök azzal a céllal indította el a programot, hogy embert juttassanak a Holdra és a

Marsra. Obama azonban meggondolhatja magát: kevés a pénz, és más idők járnak, a piacon pedig új szereplők jelentek meg, élükön Kínával és Indiával. Az Európai Unió sem ül tétlenül, nem is beszélve a magánvállalkozókról. És ki tudja, talán mi is beleszólhatnánk, „öreg” bolygónk egyszerű lakói. Végülis az űrkutatás miért ne lehetne közös terv, melyben egyesül az emberiség egész családja, ahelyett, hogy egyes országok versenyfutása lenne a hatalomért? (CN)

KOCKÁZATOS DÖNTÉS

Magas szintű politikai húzásnak tűnhet a svéd akadémia részéről a Nobel-békedíj odaítélése Obama amerikai elnöknek. Az elismerés a személynek szól, ám lehetséges ebben az esetben különbséget tenni Obama személye és az Egyesült Államok elnöke között? Hogyan tanúsítja a díjazott a díj jogosságát egy olyan állam elnökeként, amelynek kétszázezer katonája harcol Irakban és Afganisztánban? Az atomfegyverek leszerelésére tett javaslata valóban a békét szorgalmazza? Merthogy a valódi problémát a hagyományos fegyverek jelentik. Nehogy értékét veszítse ez a díj, amelyet politikai mérlegelés nélkül kellene odaítélni. Reméljük, Obama utólag igazolja a döntés helyességét. A lehetősége megvan rá. (Ciudad nueva - argentin testvérlapunk)

EGYMILLIÁRDAN AFRIKÁBAN

Afrika átlépte az egymilliárdos népességhatárt. A kontinens, bár hosszú ideje alulnépesedett volt részben a három évszázados rabszolga-kereskedelemnek köszönhetően, részben a járványok és az éhezés miatt, ma igazi népességgrobbanást él

át. 1950-ben a Föld lakói közül még csak tízből egy élt Afrikában, ma ez az arány hétből egy, 2050-re pedig ötből egy lesz. Másik figyelemreméltó adat: a Szaharától délre élő afrikaiak 43%-a 15 év alatti.

Az Afrikai Unió kezdeményezésére 2010-ben megkezdődött a Béke éve, hogy újabb erőfeszítéseket tegyenek a kontinensen kialakult számos konfliktus kezelésére, és a súlyos humanitárius, társadalmi-gazdasági következmények orvoslására. (RS)

AZ ÉLET DIALÓGUSA

Maria Voce Emmaus és Giancarlo Faletti a Fokoláre Mozgalom elnöke és társelnöke januárban két hónapos ázsiai körutazásra indult, és felkereste az ott élő közösségeket. A más vallásokkal folytatott párbeszéd fontos állomása volt Korea, Japán, a Fülöp-szigetek és Thaiföld.

XVI. Benedek pápa áldását küldte és „bőségesen fakadó kegyelmeket kívánt” a Fokoláre Mozgalom elnökének első ázsiai utazására.

Következő számunkban részletes beszámolót olvashatunk.

CHIARA LUCE A BOLDOGOK SORÁBAN

Chiara Badano rákban halt meg 1990-ben. XVI. Benedek pápa aláírta a boldoggá avatásáról szóló dekrétumot II. János Pál és XII. Piusz pápa boldoggá avatási dokumentumaival együtt.

Nagy ünnep *Chiara Luce Badano* boldoggá avatásának a híre. 2009. december 19-én a Szentatya elrendelte a csodát elismerő dekrétum kihirdetését. A sassellói fiatal lány közbenjárására csodálatos gyógyulás történt Triesztben. A Szenttéavatási Kongregáció megbízásából összeült orvosi bizottság 2009. január 15-én megvizsgálta az esetet, és egyhangúlag úgy találta, hogy emberileg megmagyarázhatatlan. A teológusok, bíborosok és püspökök részletesen áttanulmányozták a kérdést, kedvező szavazás történt, majd XVI. Benedek pápa aláírta a dekrétumot.

Chiara Luce a Fokoláre Mozgalom tagjai közül elsőként jutott el ide. Egy fiatal lányról van szó, aki már betegsége előtt Istent választotta élete egyetlen jegyesének: döntése *Chiara Lubich* Ideáljában, az egység lelkeségében gyökerezett.

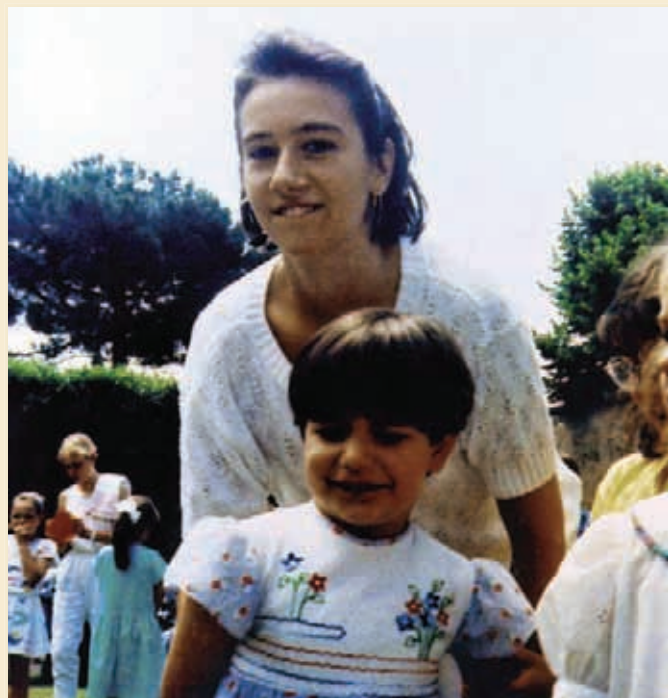
Tizenhét évesen részt vett az 1987-es *Genfesten*, ahol Chiara Lubich felhívta a figyelmüket, hogy bár a mai fiatalok olyanok, amilyenné a társadalom formálta őket, mégsem mind ilyenek. „Ugyanis vannak olyan fiatalok is,

akiknek a viselkedése, az érzelmvilága és értékrendje olyan erővel bír, hogy képes befolyásolni a társadalmat, sőt meg tudja változtatni.” Majd pedig így buzdított: „Menjetek előre kitartóan! Mondjátok el világosan, hogy ez az Ideál nem utópia!” Chiara Luce hitte ezt, és válaszolt erre a szeretetre, így élt egészen a haláláig, egyszerűen és hősiesen, olyan magaslatookban, amelyekre Isten hívja az ő választottait.

Mariagrazia Magrini a per posztulátorának helyettese segít megtudnunk, mi következik a csodáról szóló dekrétum kihirdetése után: „Meg kell néznünk, hogy mikor és hol legyen a szertartás. Aztán minél többekhez el kell juttatni ennek az életszent-

ségnek a hírét. Fő szervezője az egyházmegye lesz, de a Fokoláre Mozgalommal együttműködve, mert Chiara Badano élete az egység lelkeségébe gyökerezett. A per gyors ütemben folyt le, hogy élte – a Szenttéavatási Kongregáció kívánsága szerint – világítótorony lehessen mindenki számára, mindenekelőtt a fiataloknak és a betegeknek.”

Livio Maritano, Acqui Terme nyugalmazott püspöke szilárdan hitt Chiara Luce életszentségében, ő indította el és vitte végig a per egyházmegyei szakaszát. „Chiara Luce komoly tanúságot tett a hitről. Egyetlen pillanatra sem kételkedett” – mondta. – „Boldoggá avatása biztos, hogy megerősíti azt, amiért elindítottam a pert. Már életében is nagyon ismert volt ez a lány, csodálattal tekintettek rá az

emberek. Ez engem is arra készítetett, hogy elkezdjek beszélgetni vele. Egyszerűen élte a kereszténységet, feltűnés nélkül. Aztán amikor az égbe költözése után néhány hónappal a szülei először beszéltek az egyházmegyében arról, ahogy

élt, akkor láttam, hogy a tanúságtétele érdeklődést és csodálatot vált ki az emberekből, és lelkiismeretvizsgálatra hív.”

Milyen jelentősége van ennek a helyi közösség szempontjából? „Remélem, hogy jó eszköz lesz a fiatalok hitre nevelésében, és egyre ismertebbé válik majd a közösség szélesebb köreiben is. Reméljük, hogy a boldoggá avatásnak köszönhetően a média által is jobban megismerhetjük majd.”

Chiara Luce életrajza

1971. október 29-én született Sassellóban, Észak-Olaszországban.

Kilenc évesen ismerte meg a Fokoláre Mozgalmat.

Tizenhét éves korában csontdaganatot találtak nála, amit akkor még nem tudtak gyógyítani. A betegségét Jézusnak ajánlotta, és ekkor kapta új nevét Chiara Lubichtól: Chiara Luce (világos fény).

1990. október 7-én halt meg. Hamar terjedni kezdett életszentségének a híre.

1999-ben elindították a boldoggá avatási pert.

2008. július 3-án kapta meg a „tisztéletreméltó” címet.

2009. december 19-én XVI. Benedek pápa kihirdette a csoda elismeréséről szóló dekrétumot.

los dekré-
r é t u m o t ,
amelyben el-
ismerik, hogy
a mi genünk,
Chiara Luce
Badano be-
járta az élet-
szentség útját.
Közeleg tehát a
boldoggá ava-
tása. Mozgal-
munk tagjai kö-
zül ő az első, aki
elért ide. Arra
bátorít minket,
hogy higgyünk

az evangélium logikájában, abban,
hogy a földbe hullott búzaszem,
amely elhal, sok termést hoz. Ra-
gyogó példájával segíteni fog, hogy
megismertessük a karizma fényét,
és hírül adjuk a világnak: Isten a
Szeretet.”

Mariagrazia Baroni
Fordította: Reskovits Ágnes

Ő az első a Fokoláre Mozgalomból

Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke írja:

„Most tették közzé XVI. Benedek pápa aláírásával azt a hivata-

CHIARA ÉS KAROL

Éppen két éve, hogy Chiara Lubich befejezte földi életét. Ez alkalomból készült az alábbi exkluzív interjú Stanisław Dziwisz bíborossal, aki negyven évig volt Wojtyła pápa titkára.

Mit jelentett Chiara Lubich személye a pápának?

Mély tiszteletet tanúsított iránta. Mindig nagy összhangot láttam köztük lelki téren és egyházi elkötelezettségben. Nagy egység jellemezte kapcsolatukat, amely nem kívánt sok szót, jól megértették egymást. Személyében és a Fokoláre Mozgalomban a Szentatya igazolni látta az egyházzal alkotott elképzelését: visszatükröződött benne ugyanaz a nyitottság a világra, még a más vallásokra is.

A hivatalos alkalmakon túl gyakran találkoztak?

Személyesen sokszor. Chiara legközelebbi munkatársaival gyakran jött a pápához munkaebédre a hivatalos eseményeken kívül is. Ezek az alkalmak minden formáság nélkül zajlottak, családias légkörben, amikor terveikről és munkájukról

beszélgettek. A pápa benne és a mozgalomban támogatót talált elképzeléseihez, és számos apostoli útja során is. Bárhová ment a világban, még a legnehezebb utat

zásai során is mindenhol virággal fogadták a fokolarinik, vagy más

jelét adták, hogy ott vannak abban az országban. Örült neki.

A pápa egyszer megjegyezte, hogy a világosság szó (chiarezza) hasonlóan hangzik, mint Chiara. Annyi más közt, ez is tetszett neki Chiara Lubich-ban?

Chiara példát mutatott. Nem tartott filozófiai előadásokat, inkább egyszerű és szeretetteljes szavakat használt. Épp ez volt benne a vonzó: az embereknek olyan tanúságtevőkre van szükségük, akik az életüket adják, akik hisznek Isten szeretetében, és akik e szeretetet megosztják másokkal is. A pápa költő is volt, nagy művészi érzékkel rendelkezett, mint ahogy Chiara is. Ebben is hasonlítottak egymásra. Ugyanabban az évben születtek, és néhány hónap eltéréssel tértek haza az Úr házába. Érzem, hogy ők ketten most figyelemmel kísérnek és segítenek minket.

II. János Pál a Familyfesten ezt mondta a családokhoz fordulva: „Kívánom nektek, hogy legyetek egyház.” Pár pillanattal később hozzátette: „És azt kívánom az egyháznak, hogy legyen olyan, mint ti.” A pápa szemében miért éppen Chiara volt a mintája az egyháznak?

Mert az egyház a hierarchiából áll, ugyanakkor a világi hívőkből is, akiknek a pápa nagy jelentőséget tulajdonított. Ezért támogatta az egyházi mozgalmakat, időnként megvédve őket azoktól, akik nem értették meg, hogy miért fontosak. Ezen kívül tetszett a pápának Chiara elkötelezettsége a vallásközi párbeszéd iránt is; egészen odáig, hogy amikor felmerült a kérdés, vajon a nem-keresztények is lehetnek-e fokolarinik, így buzdította őket: Folytassátok csak, mert bennetek az a lélek van, amely közelebb hozza a más vallásokat a kereszténységhez.

Mindig elmondta, hogy az egyház a mozgalmak nélkül nagyon szegény lenne, és hogy a mozgalmak közül a legerősebb a Fokoláre Mozgalom. Nemcsak számszerűleg, mert sok tagból áll, hanem a katolikus világi hívők képzése miatt is. Éppen ezért II. János Pál mindig szívesen ment a mozgalomhoz tartozó *genek* és családok találkozóira. Szeretett belépni abba a légkörbe, hogy belelegezze az életörömet, annak az örömét, hogy keresztények lehetünk, hogy tiszta szívvel és nagy nyitottsággal járhatunk a világban.

A pápa egész biztosan közelebb hozta az Egyházat a világhoz, és a fokolariniken keresztül a világot is az Egyházhoz. Az egység lelkiésge sok hivatást szült, és ma van egy csoport püspök, aki megéli ezt a lelkiésget. A szeminaristákból nem püspököket akarnak nevelni, hanem mély lelki embereket.

Gianni Bianco

Fordította: Sudár Beáta

ÚJ TÖMLŐBE ÚJ BOR

Az argentin La Nación napilap főmunkatársa, az ENSZ fejlődési program tanácsadója méltatja Chiara Lubich életművét.

Chiara immár túl van az idő korlátain. Ott van az örökkévalóságban, teljesen a Szeretet Istenben él, aki kiválasztotta őt, és akit hirdetett. Személyes Hűsvétja a végső beteljesedés felé elővételezése annak, amit hamarosan mindannyian át fogunk élni.

Előfutár volt. Most is az. A háború borzalmi és gyűlölete közepette felfedezte a szeretet útját, és megértette, mekkora kihívás az, amire Jézus az egész emberiséget meghívta: „hogy legyenek mindnyájan egy!” Anélkül, hogy jelentőségét teljes mértékben felfogta volna, ő is igent mondott, mint Mária. A Szeretet Isten ösztönzéséből kiszélesítette azt az utat, amelyen az embert keresők járnak lankadatlan. „Hogy mindnyájan egy legyenek!” Az új parancs, a Jézustól hallott egyetlen parancs megvalósításához szükség volt és szükség van ma is az új tömlőkre. A második világháború lármája, a fájdalomkiáltások, a szegények és üldözöttek kétségbeesése, a keresztények szétforgácsolódása nem akadályozta meg Chiarát és társait, hogy meghallják ezt a felhívást. Nekiláttak tehát, és megalkották a Fokoláre Mozgalmat, az új tömlőt, hogy befogadja Jézus mindig aktuális kiáltását, amely oly sokszor felhígult szabályokban és szertartásokban.

Utak ezek, és nem kibúvók! Tömlők – így többes számban –, melyek nyitottak a reményre és arra a Szeretet-Istenre, aki e tömlők létrehozását inspirálta. Tömlők, amelyek mindig készek a találkozásra, a másik megértésére, a párbeszédre, mely mindenekelőtt odafigyelést jelent.

A fiatal názáreti leány annak idején kimondott igenjének és Chiara igenjének ugyanaz a természet. Hogy is ne hívnák tehát *Mária Művének*, ami tőle született?

A Trentóban elvetett mag fejlődésnek indult. Megújulás, átalakulás, újdonság lett belőle és hozzájárult – de még mennyire! – annak a rendkívüli fuvallatnak az irányításához és felerősítéséhez, amelyet a II. Vatikáni Zsinat hozott az Egyházba.

A meghívás az egységre itt Dél-Amerikában, a reménység kontinensén, a Jézus iránti hűség és a Mária-tisztelet földjén is megerősítette a Szeretet Istenben hívőket.

Az új tömlő városkát, Máriapolikat, ökumenét szült, párbeszédet teremtett a nagy vallásokkal, és elkötelezettséget ébresztett az egységért, a közösségért. Az új tömlő mosollyá és önátadássá lett. Chiara számára a párbeszéd több mint egy hasznos eszköz! A hűség gesztusa, Jézus kinyilatkoztatásának aktuális kifejeződése, az ő kinyújtott karja, ingyenes ajándéka, hogy megszabadítsa az embert.

A tömlőnek ma azt kell keresnie, hogyan lehet új módon Egyház, azon kell munkálkodnia, hogy megszűnjön a keresztények közötti megosztottság botránya; el kell mélyítenie a párbeszédet, amelyben a hívő emberek a testvériség felhívását visszhangozzák.

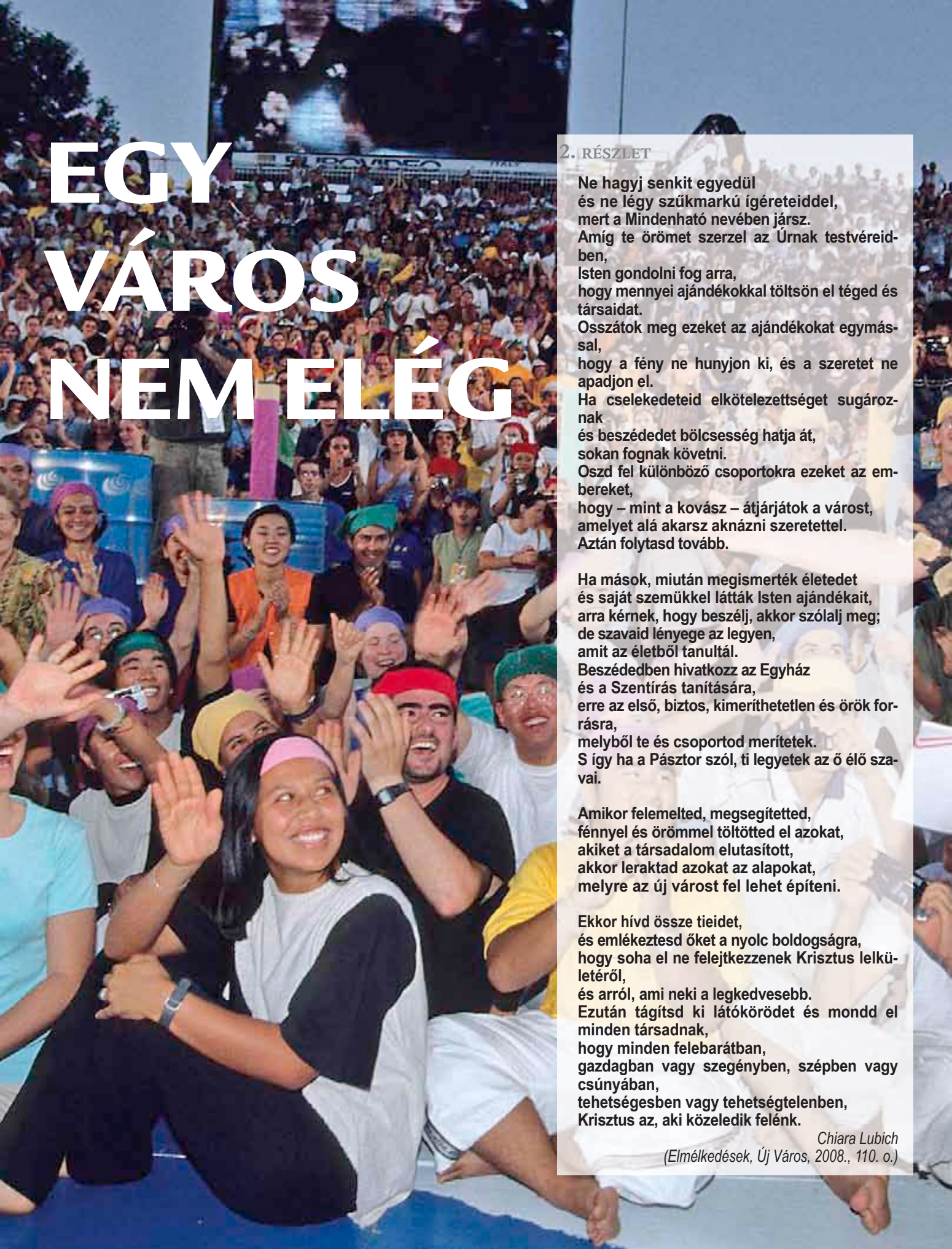
Közösen kell megnyitnunk a fülünket a tíz- és százmilliók Istenhez szálló jajkiáltására. Abban a kiáltásban kell találkozniuk a hívőknek, és meg kell hallgatniuk az igazságtalanság és szegénység által elnyomottakat. Mert Jézus nem hittérítőket akar, nem azt, hogy mindenkit egyetlen vallás hívőjévé tegyünk! Ő új emberek halászává tett bennünket, tanúságtévökké, Isten országának építőivé. Talán nem ez Chiara öröksége?

José Ignacio López

Fordította: Vízolyi László

Chiara Lubich-ot 1997-ben kitüntette Buenos Aires, az idén függetlenségének 200. évfordulóját ünneplő Argentína fővárosa.

EGY VÁROS NEM ELÉG

2. RÉSZLET

Ne hagyj senkit egyedül
és ne légy szűkmarkú ígéreteiddel,
mert a Mindenható nevében jársz.
Amíg te örömet szerzel az Úrnak testvéreid-
ben,
Isten gondolni fog arra,
hogy mennyei ajándékokkal töltsön el téged és
társaidat.
Osszátok meg ezeket az ajándékokat egymás-
sal,
hogy a fény ne hunyjon ki, és a szeretet ne
apadjon el.
Ha cselekedeteid elkötelezettséget sugároz-
nak
és beszédedet bölcsesség hatja át,
sokan fognak követni.
Oszd fel különböző csoportokra ezeket az em-
bereket,
hogy – mint a kovász – átjárjátok a várost,
amelyet alá akarsz aknázni szeretettel.
Aztán folytasd tovább.

Ha mások, miután megismerték életedet
és saját szemükkel látták Isten ajándékait,
arra kérnek, hogy beszélj, akkor szólalj meg;
de szavaid lényege az legyen,
amit az életből tanultál.
Beszédedben hivatkozz az Egyház
és a Szentírás tanítására,
erre az első, biztos, kimeríthetetlen és örök for-
rásra,
melyből te és csoportod merítetek.
S így ha a Pásztor szól, ti legyetek az ő élő sza-
vai.

Amikor felemelted, megsegítetted,
fényvel és örömmel töltötted el azokat,
akiket a társadalom elutasított,
akkor leraktad azokat az alapokat,
melyre az új várost fel lehet építeni.

Ekkor hívd össze tiedet,
és emlékeztess őket a nyolc boldogságra,
hogy soha el ne felejtkezzenek Krisztus lelkü-
letéről,
és arról, ami neki a legkedvesebb.
Ezután tágítsd ki látókörödet és mondd el
minden társadnak,
hogy minden felebarátban,
gazdagban vagy szegényben, szépben vagy
csúnyában,
tehetségesben vagy tehetségtelenben,
Krisztus az, aki közeledik felénk.

Chiara Lubich
(Elmélkedések, Új Város, 2008., 110. o.)

AZ UTOLSÓ ÜZENET

Chiara Lubich még utoljára ránk bízta a városunkat. Logikusan ez a következő lépés az egyesült világ felé. A városokban futnak, sűrűsödnek össze a globalizáció kihívásai.

Chiara-t Palermó díszpolgárává választották 1988-ban. Fogadására egy olyan anyagot állítottak össze, amelyben bemutatták a helyi polgárságnak és az egyháznak a történetét, és feltárták városuk gyökereit az egység karizmája fényében. Ahhoz, hogy valóban megismerjük, mi rejlik díszpolgársága mögött, a Fokoláre Mozgalom alapítója logikusnak látta, hogy megismerjük előbb magát a várost.

Chiara számtalan elismerést kapott az elmúlt két évtizedben, amely a karizmának szólt, az egyetemes testvériség ihlető forrásának. A város mindig ott élt a szívében, a városi dimenziókban nagy lehetőségeket látott. Ennek köszönhetően már a fiatal nemzedék előtt is széles horizontok nyíltak, egészen a föld végső határáig. Az egyetlen kivitelezhető stratégiának az egyesült világ építésében az látszott, ha az egységre összpontosítanak mindenütt, bármilyen társadalmi együttélés esetében. „Életünket adni a népünkért” – ez volt a *genek*, a második generáció jelszava. Így tekintettek a városukra, és így tekintenek rá most is. És egyre több tapasztalatra tesznek szert.

Sorra születtek a közösségek kis és nagy városokban az egész világon Chiara és első társnői nyomában, akik megtapasztalták az Atya szeretetét irántuk, és válaszként elhatározták, hogy az Ő törvénye, a kölcsönös szeretet törvénye szerint élnek.

A számtalan példa közül csak kettőt említsünk. Az egyik választókerületben a helybéliek csoportja és képviselőjük így határozott: a teljes választási ciklusban tudatosan ügyelnek rá, hogy a képviselő azokért, akik őt megválasztották, feleljen is teljes mértékben, a többiek pedig ne éljenek vissza ezzel a „befolyásos” ismerettséggel.

Paraguayban több képviselő írt alá egy „testvérintézmények” közötti egyezményt a korrupció visszaszorításáért és a fenntartható városfejlesztésért. Néhány év-

vel később olasz polgármesterek is átvették ezt a tapasztalatot ugyan ezen okokból.

Ha jól szemügyre vesszük mindazt, ami az elmúlt hatvan esztendőben Trentóból kiindulva megsokszorozódott, s nagy városokban valamint kis falvakban, lepusztult városnegyedekben vagy nyugodt vidéki városokban éppúgy megismétlődött, akkor felfedezhetjük mindenütt a közös jellemzőket. Az első jellegzetessége ennek a tapasztalatnak, hogy a „kis csoportok stratégiáját” követi: háló szövődik az igazi kölcsönös kapcsolatokból, amelyek lassanként vonzást gyakorolnak másokra, az egység újabb jelöltjeire, akikben nincsenek előítéletek; és ezzel olyan értékek jönnek mozgásba, amire sohasem gondoltunk volna. Chiara ezt nagyszerűen összefoglalta egyetlen mondatban: „Ha egyek vagyunk, mindenki egy lesz.”

A második, aminek mindig elsőbbséget kell élveznie: a mércét minden kezdeményezésünkben a legkisebbekhez kell igazítanunk! Ki kell lépünk saját körünkől, és az iránytűnket a leghátrányosabb helyzetűekhez, a legutolsókhoz kell beállítanunk, ha városunkat meg akarjuk újítani és mindenki számára élhetővé tenni.

Harmadikként említhetjük a felelősségerzetet, amivel minden

kis csoport számba veszi a lehetőségeit, hol indíthatna el új folyamatokat az erkölcsi megújulás érdekében. Tudják, hogy ehhez feltétlenül fel kell venniük

a kapcsolatot a város vezetőivel. Az intézmények nagy lehetőséget jelentenek, jó szolgálatot tehetnek, amit ösztönözni és segíteni kell. Ugyanez vonatkozik a vallási vezetőkre, akiknek az a küldetésük, hogy a közösség távlatait kinyissák a végtelenre.

Mindig megtaláljuk azt a jellegzetességet, amit Chiara így fogalmazott meg: *Egy város nem elég.* Az egyesült világ elképzelése csak akkor fog valóra válni, ha a köl-

MEGNŐTT A VÁROSOK JELENTŐSÉGE

A huszadik század folyamán az urbanizáció állandóan növekedett. Az ENSZ adatai szerint 1900 és 2005 között a városi lakosság létszáma a hússzorosára nőtt, miközben a világ népessége megnégyszereződött. Nap-

jainkban immár a népesség ötven százaléka városokban tömörül, és a következő években ez az arány még növekedni fog. Egyes vélekedések szerint 2030-ra a városokban és vonzásokörzetükben 4,9 milliárd ember fog élni (a világ népességének mintegy hatvan százaléka). Ennek a példátlan növekedésnek egészen biztosan lényeges szociális, gazdasági, politikai és környezeti

következményei lesznek, s ezért a városok figyelemre méltó szerepet játszanak majd a nemzeti és nemzetközi összefüggésekben. Fel kell tennünk tehát a kérdést: lehet, hogy a XXI. században városi lesz az elsődleges életforma?

csönös szeretetet nemcsak az egyes emberek élnek egymás között, hanem a városok és a népek is.

Chiara életében utoljára még ránk bízta a városunkat. Érezzük, mekkora kihívást jelent ez mindannyiunknak: a mindig megújuló elkötelezettséget városunkért, hogy megvalósuljon a hivatása, és ezzel megvalósuljon Chiara öröksége: „mindig család legyünk”. Ajándék az emberiség számára, áradó élet, amely átjárja azokat a városokat, ahol a közösségeink élnek. Ezért tetteinkben is megnyilvánuló szeretettel akarjuk szeretni a városunkat, és fel akarjuk tárni rejtett titkait. Így múlt és jövő, szakadások és erőforrások egyetlen tervnek, a testvériségben egyesült világnak az alkotórészeivé válnak: színes kultúrák alkotta egyesült városok az egyesült világért.

Lucia Fronza Crepez írása alapján
Szerkesztette: Arany Krisztina

Az észak-olaszországi Trentó látképe, ahonnan kiindulva az egység kultúrája elterjedt az egész világon.

Képesek vagyunk-e megragadni igazi nagyságát a női léleknek, a nő hivatásának? Jó lenne, ha a március 8-i ünnepen – mely Klara Zetkin kezdeményezésére született – a köszöntés többet jelentene holmi szép, ámde sokszor üres gesztusnál. Filozófus és teológus szerzőnk, aki a Fokoláre Mozgalom társalapítója, figyelmünket egy mélyebb valóságra hívja fel.

A FILOZÓFIA ÉS MÁRIA

CN (3)

Anő vele született hivatása szerint – az életadással a létre szülésben – inkább hajlamos a valóság intuitív megközelítésére. A férfiban viszont egyértelműen nagyobb hangsúlyt kap a racionalításra való hajlam. Ennek óhatatlan kihatása van a filozófiára, amelynek igazságtartalma attól függ, hogy sikerül-e behatolnia a dolgok mélyére, vagy megmarad csupán a felszínnél; hogy a felfogott valóságra épül, vagy pedig elvész a valóságtól elszakadt üres gondolatmenetekben.

Ha megnézzük a filozófiatörténetet, a középkortól kezdve a modern kor misztikus vallási áramlatán és racionalizmusán keresztül korunk idealizmusáig és egzisztencializmusáig, a filozófia alapvető

kérdéseinek jelentős racionalista elmélyítése mellett azt láthatjuk, hogy fokozatosan elszakadt az életet adó eleven valóságtól.

Miért történhetett ez meg?

Gondolom azért, mert az emberiség életében háttérbe szorult *Mária* jelenléte. Nem csak lelki jelenlétére gondolok itt, még kevésbé átvitt értelemben a nő jelenlétére, és arra a tényre, hogy ez a filozófia terén elhanyagolható. Sokkal inkább egy metafizikai máriás jelenlétre gondolok. Véleményem szerint egyedül ez képes kapcsolatot teremteni a szó és a valóság között.

Ezért tehát meggyőződésem, hogy a valóságtól idegen, azon kívül rekedt gondolkodást ez a máriás jelenlét fogja visszavezetni a lét és a valóság igazi megértéséhez.

Ami pedig visszatérést fog jelenteni a léthez, a gondolkodáshoz, vagyis az igazi filozófiához.

A nő hivatása elsősorban ez a sajátosan máriás hozzájárulás szerintem. És a nő akkor lesz képes erre, ha Máriához hasonlóan kifejezésre juttatja az Igét. Filozófiai fogalmakkal élve: amikor a létező valóság gondolatát fejezi ki.

Nekem úgy tűnik, tágabb értelemben erre a hozzájárulásra kapott hivatást egész Mária Műve.

Mária Művére vár – mely „amennyire lehetséges, Mária jelenléte, szinte az ő folytatása kíván lenni a földön” – a gondolkodás egészének, különös módon pedig a filozófiának gyökeres megújítása.

Pasquale Foresi

Fordította: Vizsolyi László

KÁRPÁTALJÁRÓL JÖTTEM

Papok új nemzedéke áll helyt Kárpátalján nagy kihívások között. Pogány Istvánnal beszélgettünk, Munkács fiatal plébániai kormányzójával.

„**M**unkácsra és környékén szolgálok. *Majnek Antal* püspök atya mellett 2002-től irodavezető is vagyok. Négy cigánytelepre járok még misézni.” Így kezdi bemutatkozását *Pogány István*, aki 1976-ban született az Ungvár melletti Botfalván. Van egy 27 és egy 11 éves testvére. 2001-ben szentelték pappá.

Először a soknemzetiségű terület problémáiról, az ukrán nyelvtanításról szóló új rendeletről beszélgettünk. Szóba kerülnek a családi otthonként működő gyermeknevelő intézmények, amelyek pár éve kedvezőbb állami támogatásban részesülnek.

A negyvenötmillió ukrán lakosságából egymillió kétszáz ezer él Kárpátalján, ebből százötvenezer magyar. Katolikus papból 35 van, ebből 20 magyar, a többi német, szlovák, ukrán és lengyel. „A pravoszláv (ortodox) papok ötszáz van, a görög-katolikus papok feleannyian. A reformátusoknak hetven lelkészük van. „Mi hetvenezer hívőt számolunk az ukránokkal, svábokkal, mindenki velünk együtt; ebből olyan ötvenezer a magyar” – tudjuk meg az arányokat. A katolikusok tehát kisebbségben vannak.

Az utóbbi évtizedben fokozatosan kicserélődött és kárpátaljai

lett a helyi papság. Az emberek többsége vallásos, elmennek a templomba húsvétkor, karácsonykor, keresztele, házasságot kötni. Vannak még kevesen – és egyre kevesebben – a volt kommunista családokból, akik ateistának vallják magukat. „A valóság az, hogy egy széles réteg csak kereszteni jön vagy pászkát szentelni – mondja

Közösségi lelkiség és papi közösség

„Az egri szemináriumban hatodévesként kezdtem el járni *Balogh Gyula* atya életigecsoportjába. Aztán már Munkácsra voltam, amikor Nyíregyházán indult egy papi közösség, amelybe én is bekapcsolódtam. 2007-től fogva járok a budapesti papi találkozókra, ahol mélyebben megismerhettem az egység lelkiségét. Úgy éreztem, hogy a közösség segít megpihenni, mert amikor fojtogat a sok munka, nem fenyeget az a kísértés, hogy azon a szabadnapomon is valamit csináljak. Mert muszáj volt eljönni, itt vártak... Ez volt az egyik mozgatórugó.

Talán furcsán hangzik, de sokszor eltemetnek a tennivalók engem is. Vasárnaponként a székesegyházban négy szentmiséről kell gondoskodni – mindegyiket más pap végzi, három nyelven –, hét közben ott vannak a plébániával kapcsolatos feladatok. Kilencven beteget látogatok kisebb-nagyobb rendszerességgel. Ezenkívül van négy cigánytelepünk, ahova kéthetente, havonta járok, és egy ötödik egyházközség. Temetés, keresztele, esküvő. Emellett vannak életige-csoportjaim ukránul is, magyarul is. Meg más csoportok, például felnőtt keresztségre, béralkalmazásra készülők.

Bartus Sándor

István atya. Ilyenkor megállnak kint, megvárják, hogy a pap kijöjjön, meghintse szenteltvízzel a pászkát, és hazamennek. Ennyiből áll nekik a húsvéti mise.”

A másik mozgatórugó azoknak az atyáknak a példája volt, akiket megismertem a Fokoláre Mozgalomban. Sok helyen az egyház vagy a pap-ság meggyengült. Ezekben az atyákban viszont látni lehetett a kezdeti lelkesedést, ami fiatalon égett bennük, és nem aludt ki. Látszott, hogy jól megélik a hivatásukat. Szeretnék húsz év múlva olyan pap lenni én is, mint ők húsz-harmincéves szolgálat után.

Harmadikként az *életigét* említem, amely abban segít, hogy az evangélium testet öltson bennem. Fontos, hogy erről folyamatosan beszéljünk. Mert ha az internetről tölténém le az *életigét*, talán egy darabig menne, ám végül abbahagynám. A találkozóinkon viszont átadjuk egymásnak a tapasztalatainkat, és ez lendítőerővel hat, hogy újra és újra elővegym és életre váltsam. Így előfordul, hogy négy-öt év múlva is megmarad bennem.

Negyedikként azt tartom fontosnak, hogy önmagamati ki tudjam mondani. Ha van valami, ami kínoz belülről, és erről tudok másokkal beszélni, akkor az a teher már nem is nyomaszt annyira. Sőt, gyakran megtalálom a megoldást. Egyszerűsíti az életemet. Többé nem probléma az, ami másoknak is probléma” – mondja nevetve.

„Sokszor többet tudok a fokolárbeli társaimról, még ha nagyok is a földrajzi távolságok, mint azok az emberek egymásról, akik egy házban élnek. A rendszeres találkozások, a sűrű levelezés szoros közösséget szül ezekkel a paptársaimmal. Ismerek olyan életközösségeket, mondjuk házasságban élőket, akiknek a kapcsolata egy 'részvénytársasághoz' hasonlít leginkább: az egyik ezt a részét csinálja a dolgoknak, a másik azt a részét, és nem beszélgetnek egymással.

Nekünk még azt tanították, hogy az egyházmegyes papnak a hívekkel kell kialakítania szoros közösséget, ebben áll a pap lelkesége. Én pedig azt vettem észre, hogy a hívekkel alkotott közösségem motorja éppen a papi közösség kell, hogy legyen.”

Cigányok

„Mindegyik cigánytelepen – mi cigánytábornak hívjuk – van templomunk, ahol hittant, szentmisét tartunk. Mással cigányiskolát működtetünk.

Azt látom, ha a telepen foglalkozom velük, akkor jönnek imádkozni, de a magyarok templomába nem akarnak menni. Amikor viszont találkoznak az evangéliummal és megváltozik az életük, képesek már legyőzni ezt az akadályt, és be tudnak kapcsolódni a magyarokhoz is, eljárnak a templomukba. Fel tudják vállalni, már nem szégyellik, hogy cigányok. Kívül-belül megváltoznak.

Amíg ez nem történik meg, jobban érzik magukat ott a cigánytelepen.

A faluban öt szomszédunk közül három cigány volt. Velük nőttem fel gyermekként, mind rendesek voltak. A telepen élőket viszont veszélyesnek tartottuk, mindig azt hallottuk róluk, hogy börtöntöltelék, lopnak, és vigyázni kell velük nagyon. Ma alig tudok olyanról közülük, aki börtönben ülne. Lopásokról sem hallani.

Mindegyik telepen többen vannak, akik segítik a missziókat.

Pogány István fotóalbumából (2)

Pogány István fotóalbumából (2)

A VISSZATÉRÉS TITKA

Röpül a sült galamb az óriásplakátokon! A kirketek meg harsognak a jólétről. Aztán kettőt se lépek, és cipőm orra egy vonalba jut a földön hálók orrával. Az ellentmondásokat csak úgy elszenvedhetjük? Tétlenül, felelősség nélkül?

Például amikor két-három ezer forintnyi *brivnyát* szeretnénk szétosztani közöttük gyógyszerre, akkor nem közvetlenül a betegnek adjuk oda. Három ember van megbízva az ügy lebonyolításával, hogy ne fordulhasson elő részrehajlás. Az egyik eldönti, ki kaphat gyógyszert, a másikonál a pénz van, és a harmadik jegyzi, hogy kinek váltották ki.

Elég sokan tébécések közöttük. Néha megfordul a fejemben, hogy elkaphatom tőlük. Mégis elmegyek hozzájuk keresztelő után is, elsőlázadás után is vendégségbe, és velük étkezem. Fontos ez a személyes kapcsolat.

Reménység

„Mindig új életet fakaszt bennem, amikor megteszem Isten akaratát, és mások is megteszik, és ezt elmondjuk egymásnak. Reményt ad az ige: »Ha a búzaszem nem hal el, akkor egyedül marad.« Tudom, hogy ha sikerül meghalnom magamnak, akkor lesz új élet bennem is, másokban is.»

Bartus Sándor

Középkorú asszony tétovázik egy nappali melegedőben: vörös, felpuffadt mezítlábára visszahúzza-e a lucskos csizmát. Éjjel kettőtől fülkében húzza meg magát. A hőmérő januárban mínusz 15 fokot mért... Csak huszoneves a még friss arcú fiatal nő. Sátorban él a párjával. Pár év leforgása, és mi lesz belőle? És a többi kol-dusból, utcára kerülőből?

Egyik fiam befogadott valakit, aki két állomás között ingázott a jeges éjszakákban. Kiderült, hogy remek gazdaember, különösen a szőlőkhöz ért. Már-már kipusztuló tőkék termettek is szépen azon a nyáron. Ő mégse kóstolta meg, tavaszra szó nélkül eltűnt az idő előtt megvénült ember.

Munkám és hivatásom az egészség lelkeségében sok szállal köt Budapesthez. Mégis sürgető vágyát éreztem, hogy ahol élek, ott tegyek valami emberit, barátit a testvériség jegyében. Asszonyok főznek heti egy délután, beleadva szorgalmuk, ügyességük javát. Részt veszek a nagymarosi Szent Rókus Karitás tagjaként a más-napi ebédosztásban én is. Azért járunk Budapestre, a sokat reklámozott *Westend* közelségébe,

mert nincs hajléktalan a dunakanyari kisvárosban. Egy nappali melegedőben 60-80 tartalmas egytálétel talál gazdára. Látni kellene, ahogy új adagért jönnek, még kétszer is. A süteményeinkből meg azt se tudják, mit választanak.

Az egy év alatt itt megforduló 1100 emberből csak négy jutott el a munkáig, egyben a szállásig. Gondoljunk bele: kétszáz-háromszázból csak egy! Mert tény, hogy minél hosszabb az utcán töltött évek száma, annál kisebb a visszatérés esélye. Nők is választják ezt az életformát. Otthonuk helyett egy zugot az aluljáróban, családjuk helyett egy fényképet, házi munka helyett a dicsekvést – természetes kisugárzásukat sívárságra cserélve.

De hogy jut, mért jut valaki az utcára? Elsősorban a nagyfokú elszegényedés miatt. Meg az alkoholizmus miatt, ami ok is, okozat is. Az ilyen sorsok előszobáját sokszor az albérlet készíti elő! Férfiak képesek rá, és önként hátrahagynak mindent, hogy a családot ne terhelje két munkanélküli. Másokat a saját

CN (2)

környezete lök ki. Maradásuk csak kölcsönös változással lenne biztosítva. Sajnos az ilyen apa, férj, testvér fájdalmas úrt hagy maga után, semmi mást! Az ő helyzetükben létszükséglet a sokoldalú segítségnyújtás, a visszaszocializálódást célzó foglalkoztatás, az elfogadás.

Egy hozzám közelálló férfi szintén levált a családjáról. Onnan már csak lefelé vitt az útja. Lassan mindenét elvesztette, bár a munkájáért fődél és napi élelem került neki. Addig, amíg véget nem vetett az életének, tán negyven évesen. Mire, meddig, és kinek elég, ha elemi szükségletei vannak csak biztosítva?

Mert mégis, ki tud visszakapaszkodni? Van valami titka? Igen, a szakemberek szerint van: a kapott minta, egy saját élmény tán a gyerekkorból, egy valóságos kapcsolat a szülővel, nagyszülővel, egy jó emlék a közelségéből. Csak visszanyúlhasson valahova! A példához, hogy élni máshogy is lehet! Csak az bonthatja le az önfeladójövőtlen létformát, aki maga dönti el, hogy szakítani akar vele.

Joggal kérdezhetem, hogy ebben a folyamatban hol van a mi sze-

mélyes felelősségünk? Ahogyan élünk, ahogyan szólunk, és nem utolsó sorban: amilyen a kapcsolatunk a többi emberrel. Amilyen kép kirajzolódik rólunk, körülöttünk! Felismerjük-e a méltatlan helyzetűekben is a talán nagyon is elnyomott emberséget? Mert mi lesz, ha annak a fedélnélkülinek, aki most a lábunk előtt hever, miattunk nem lett istenarca!?

Hortoványi Emőke

A Sant'Egidio közösség tanácsaiból

- Álljunk meg, hallgassuk meg a hajléktalan embert. Kérdezzük meg a nevét, és mutatkozzunk be. A név visszaadása a méltóság helyreállításának a kezdete!
- Vihetünk ki levest, szendvicset, meleg holmit: takarót, hálósákat.
- Győződjünk meg, nincs-e szüksége orvosra. Felajánlhatjuk, hogy meglátogatjuk a kórházban, és bevisszük, ami szükséges.
- Hajléktalanszállóra sem mindenki megy be, de az ismeretség, a szelíd rábeszélés itt is eredményes lehet.

A hajléktalanság kezelhető, sőt, felszámolható lenne nagyobb társadalmi összefogással és állami szerepvállalással. Mindennek azonban szívünkben, egyéni lelkiismeretünkben kell kiindulnia.

MK

Ha elesett, veszélyben lévő hajléktalant látunk, hívjuk a mentőket, ha indokolt (104), de első sorban a Menhely Alapítvány diszpécserét:
 Budapest, Pest megye (1)-338-41-86
 Fejér, Komárom-Esztergom,
 Veszprém megye (34)-511-028
 Győr-Moson-Sopron, Vas,
 Zala megye (92)-323-000
 Baranya, Somogy, Tolna megye (72)-233-169
 Borsod-Abaúj-Zemplén, Heves,
 Nógrád megye (46)-323-260
 Szabolcs-Szatmár-Bereg
 megye (42)-504-618
 Bács-Kiskun, Csongrád,
 Békés megye (76)-485-582

EGYEDÜL

Különélők, elváltak és újraházasodottak számára rendez találkozót néhány éve az Új Család Mozgalom Központi Titkársága a castelgandolfói Máriapoli központban. Ott hangzott el a legutóbbi alkalommal többek között Anna Maria tapasztalata, aki képes volt újra kezdeni és szembenemenni az árral.

Sok-sok munkában eltöltött és családommal leélt boldog év után nyugdíjba mentem. Férjem rendkívüli ember, lányaim példaértékű édesapja és a filozófia tanszék professzora. Végre kevesebb feladatot kellett ellátnom, és el tudtam vele menni, amikor elutazott valahová, hogy előadást tartson. Amikor elmondtam neki, mennyire boldog vagyok, hogy többet tudunk együtt lenni, csak ennyit válaszolt: Már nem szeretlek. Az volt az érzésem, mintha ezt már korábban is el akarta volna mondani, csak éppen várt a „megfelelő” alkalomra. Borzalmas pillanatot éltem át, hihetetlennek tűnt az egész. Szégyelltem magam, nem akartam senkivel sem találkozni. Arra is gondoltam, hogy még minden rendbe jöhet, de elköltözött otthonról, a lányok viszont velem maradtak.

Szerettem, és még mindig szerettem, mégis kértem az Urat, vegyen magához, mert kudarcot vallottam abban, hogy rendezett családom legyen.

Majd a depresszió évei következtek, azért is, mert friss nyugdíjasként az egész napot otthon töltöttem egy viharos életvitel után,

amikor mindig csak másokkal törődtem. Megértettem, hogy férjemet elhanyagoltam, első helyen a lányaim álltak, aztán a munkahelyem, majd az anyukám, aki segítségre szorult, és messze lakott tőlünk, végül, a legutolsó helyre a férjem került. Lehet, hogy igaza volt! Hibásnak éreztem magam, és megbocsátottam, hogy elhagyott közel huszonöt év közös élet után, mert ő már nem tudott többet adni magából.

Még haragot sem éreztem az aszszony iránt, akivel összeköltözött. Lányaim is nagyon megszenvedték a történetet, de nem igazán volt bennük ítélkezés édesapjuk felé, aki mindhármunk számára szinte félistennek tűnt.

Abban az időben majdnem minden létező vallási mozgalmat felkerestem, és közben imádkoztam az Úrhoz, hogy segítsen, mert hűséges akartam maradni férjemhez és lányaimhoz, akiket tőle kaptam.

Miután majdnem minden könynyemet elsírtam, az egyik templomban egy máriapolis szórólapot találtam. Nem tudtam, miről van

szó, de gondoltam, megismerem ezt a mozgalmat is. Elmondtam lányaimnak, hogy el fogok menni a máriapolira, és valóban egy több mint ezer fős találkozón vettem részt, ahol a téma – „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” – egészen pontosan az én kérdésemre adott választ.

Testvérekre találtam, akik abban segítettek, amire szükségem volt. Hamarosan elkezdtem olvasni Chiara Lubich könyveit és két hónap elteltével úgy tűnt, hogy mindent megértettem – így akár egyedül is élhetem ezt a lelkiséget. Igazából azonban nem értettem meg semmit, hiszen az egység lelkisége közösségi lelkiség. Miután elolvastam Chiarának egy gyönyörű elmélkedését, annak a fényében lett csak világos, hogy mi is történt velem. Talán arról van szó, hogy a férjem istenné vált számomra, és ez megakadályozta, hogy meglassam Istent. Arra gondoltam: Uram, talán azért vetted el tőlem a férjemet, hogy megtaláljalak té-

ged, hogy hozzád közelítsek? Nem tudom, jól gondolom-e, de ez jutott eszembe. A napot sem látjuk, ha eltakarja a felhő, de ha elvonul, akkor ragyogása mindent betölt. Igazából a férjem volt ez a felhő, és ez akadályozta meg, hogy lássam a napot.

Elmélkedésében Chiara leírja, hogy életünk drámája mögött Isten van jelen szeretetével, Ő az, aki javunkat akarja, vagy megenged valamit, ami javunkra válik.

Ezt az utat jártam be, amíg eljutottam az Úrhoz, és amin egyedül kell haladnom előre, hiszen életünk utolsó napján is egyedül fogunk megjelenni a színe előtt. Legutóbbi ajándéka az volt, hogy részt vehetek az Új Család Mozgalom életében, akkor is, ha külön élek férjemtől, mert házasságom élő és igaz. Én is ajándékozhatok valamit másoknak, azt, amit magam átéltem.

*Giulio Meazzini írása alapján
Szerkesztette: Tóth Judit*

NOVI SVIJET

A háború elsődleges ellenszere a testvériség. A hangsúlyt erre teszi a Città Nuova horvát nyelven megjelenő havi kiadása.

A horvát kiadás kezdete 1964-re, a szocializmus időszakára nyúlik vissza. Szlovéniában akkor kezdtek sokszorosítani az egész jugoszláv térség számára az *Életigét*, kezdetleges módszerekkel.

Feladóként egy fokolarinó pap címe szerepelt, mert a szocializmusban az egyetlen járható út ez volt a vallásos írások terjesztésére. Később az Evangélium kommentárjával elmélkedések és tapasztalatok is megjelentek.

Végül 1990-ben, röviddel a berlini fal leomlása után az *Életige* helyébe lépett a *Novi Svijet*, magyarul „új világ”. A kiadó 2000-ig együtt gondozta a szlovén és a horvát kiadást, ami azonos tartalommal jelent meg.

A két új független állam létrejöttével felmerült az igény, hogy az újság belegyökereszen a helyi sajátosságokba, ezért kettévált a kiadó.

Az utóbbi években fokozatosan fejlődött a *Novi Svijet*, és ma már nem a *Città Nuova*-ból vett fordításokkal, hanem helyben készült cikkekkal jelenik meg.

A sajtó terén tapasztalható krízis ellenére – a gondviselészerű támogatásnak is köszönhetően – sikerül tartani az újság színvonalát és példányszámát. Nemrég az oldalszámot is tudtuk növelni.

Pozitív és nyitott hangvétele miatt becsülik ezt a lapot. Közéleti személyiségek, a nevelés és a gazdasági élet szakemberei, valamint a püspökök is nagyra értékelik.

A horvátországi háború idején (1995-1996) a lapkiadó új kihívásokkal találta szembe magát. Mivel Szerbiában és Bosznia-Hercegovinában is voltak előfizetőink, fontos szerepet játszott a mozgalom tagjai közötti kapcsolattartásban, akik az egymás ellen háborút folytató országokban éltek.

Nekik ez volt a reménysugár.

A *Novi Svijet* a mai napig eljut Szerbiába, Bosznia-Hercegovinába, Montenegróba és Macedóniába, annak ellenére, hogy 2003-tól Szerbiában elindult a szerb nyelvű változat kiadása.

A közelmúltban ezt írta egy olvasó: „A cikkek nem szorítkoznak csupán a problémák feltárására, mert válaszokat is adnak. Egészen új ez, forradalmi újdonság! Annyira új, hogy időbe telt, amíg megszoktam, hogy amit olvasok, az nem mese, nem álom vagy utópia! Ténylegesen működik! Az írások nem erőszakolnak az olvasóra semmilyen álláspontot, hanem elgondolkodtatják. Másokat pedig – ahogy velem is történt – lelkesedéssel töltönek el az élet eseményeinek ilyen szemlélete láttán.”

Đina Perkov
Fordította: Vizsolyi László

A TÜRELEM

Mostanában türelmetlen vagyok mindenkiel... Tanácsot szeretnék kérni, hogy mitévő legyek, mert már engem is zavar.

A türelmetlenség többnyire két-féleképpen jelentkezik: először is saját magunkkal szemben. Mindig sietünk, rohanunk, tele vagyunk gondolatokkal és aggodalmakkal. Másrészt a többiekkel szemben: túl érzékenyek vagyunk, sőt sértődékenyek a másik kritikájával vagy legártatlanabb megjegyzéseivel szemben is.

Ha a türelmetlenséget fizikai megnyilvánulások is kísérik, úgy-mint alvászavar, magas vérnyomás és így tovább, vagy pszichés zavarok, mint a düh vagy a szorongás, ilyen esetben jó okunk van rá, hogy felkeressünk egy szakembert.

Most mélyebb elemzések helyett inkább két irodalmi alkotásból hozok példát, hogy jobban

megértsük, mit jelent a türelmetlenség.

Az emberiség egyik géniuszának, *Leonardo da Vincinek* az írásai közül *A hernyó* című mese az önmagunk iránti türelmetlenséggel foglalkozik. Így szól: „A hernyó egy levélen megállapodva körülzött. Láttá, hogy a rovarok közül van, aki ugrál, van, aki énekel, fut vagy repül; mindegyikük állandó mozgásban van. Szegényke, egyedül ő volt hangtalan, nem szaladgált, sem nem repült. Mégsem irigyelt senkit. Tudta magáról, hogy hernyó, és a hernyóknak meg kell tanulniuk a nyálukból vékony fonalat eresztetni, amiből megszövik a burkot, a lakóhelyüket. Mindenkinek megvan a saját sorsa – gondolta. Nagy odaadással fogott hát a munkába. Rövidesen finom hernyóselyem gubó fogta körül, teljesen elvágva őt a külvilágtól. – És most mi lesz? – kérdezte. – Most maradj nyugton és várj! – válaszolta egy hang. – Még egy kis türelem, és meglásd... – Amikor eljött az

ideje, a hernyó felébredt álmából... de többé már nem hernyó volt. A bábból két gyönyörű, élénk színűre festett szárnyal bújt ki, és azonnal a levegőbe röppent.”

Leonardo másik írása ezzel ellentétben rövid, világos eszmefuttatás a türelemről. Segíteni akar, hogy ne legyünk türelmetlenek a többiekkel szemben. „A türelem éppen úgy véd meg minden sértéssel, sérelemmel szemben, mint ahogy a ruhák védenek a hideg ellen. Ha lehűl az idő, több réteg ruhát veszel magadra. Akkor lehet akármilyen hideg, nem árthat neked. Ugyanígy növel a türelmedet, ha nagy sértések érnek: legyenek bármiféleké, ne tudjanak szellemileg ártani neked!”

Minden másnál többet ér, ha türelemmel viseljük a megpróbáltatásokat, és megálljuk a helyünket, amikor mások próbára tesznek minket, mert csak így őrizhetjük meg lelki és szellemi egészségünket. Ezért jusson mindig eszünkbe: az igazi tapasztalat az, amit a velünk történetekkel kezdünk, nem pedig az, ami történt velünk.

Pasquale Ionata

Fordította: Fábíán Zsuzsa

Pszichológia

BELEZÚGOTT

Tizenhat éves lányunk szó szerint belezúgott egy kortársába először az életében, és néhány hónapja együtt járnak. A fiút ismerjük is, rokonszenves, és szívesen jön hozzánk akár TV-t nézni vagy játszani számítógépen. Nem tudjuk viszont, hogy bánjunk vele. Gyermekeink számos barátjának egyikét lássuk benne, vagy egy lehetséges... vőjelöltet?

A szülők

Kényes pillanat az, amikor részeseidünk gyermekeink első érzelmi tapasztalataiban, főként, amikor egy komoly kapcsolat lehetőségének a jeleit látjuk, ami egyszerre megnyugtató és aggodalomra okot adó. Megnyugtató, mert egy serdülő szerelme a fejlődés pozitív velejárója, a szülő számára pedig olyan, mint egy fénysugár, az eljövendő élet jele. Ugyanakkor aggodalmat is szül, mert tudatában vagyunk a nehézségeknek, amelyek gyermekeink útját kísérik, különösen, ha nagyon fiatalok, vagy a mai kultúra csak kevésbé készítette fel őket a felnőttkor felelősségére. Természetesen érdemes tárt kapukkal fogadni gyermekeink barátait, megismerni őket és bizalmat ébresztetni bennük, diszkréten figyelemmel kísérni a viselkedésüket, hogy akár közösen beszélhessünk róla, először a szülők egymás között, majd a gyermekekkel is.

Az is nagyon fontos, hogy olyan életstílust lássanak tőlünk, ami a családjuk értékrendjét tükrözi, és konkrétan példát is mutassunk olyan szülőkként, akik naponta beszélgetnek és meghallgatják egymást, akik esténként elmondják, mi történt aznap, akik figyelemmel kísérik és értékelik a másikat, főként a fiatalok világát, akik figyelnek mások szükség-

leteire... Eljön majd a pillanat, amikor nyíltan szóba hozhatjuk a párválasztás, a jegyesség kérdését. Azután pedig segíthetünk gyermekünknek, hogy kiértékeljük a különböző helyzeteket, aláhúзва a házasság értékét, jelentőségét, és kiemelve hogy az mindig egy örök életre szól.

A fiút már most vőként kezelni azonban nem tűnik helyénvalónak, mert gyermekeink jövője egyedül Isten kezében van. Fogadjuk be és hallgassuk meg figyelmesen, ám bizonyos tekintéllyel. Viselkedésünkben

mutakozzon meg, hogy a szívünket kitártuk az egész emberiségre. Így a fiú megismerhet egy olyan nyitott, befogadó családot, amelyet értékek vezérelnek, és amelynek tervei vannak, így hihető és követhető példát lát majd maga előtt. Nekünk szülőknek pedig hasznos lehet elbeszélgetni más családokkal, őszintén kicserélni a véleményünket más szülőkkel, nevelőkkel, hogy megismerjük tapasztalataikat és elmélyítsük azok tartalmát.

*Letizia Grita Magri
Fordította: Sudár Balázs*

Gyermekeink világa

TAVASZVÁRÓ

Azt gondolhatnánk, hogy a tavasz márciusban kezdődik, mivel meteorológiai értelemben a hónap elején, csillagászati szempontból pedig a márciusi napéjegyenlőséggel köszönt be a megújulás évszaka. A természet azonban hamarabb ébred.

A tél végén a *hóvirág* inkább előjelzi az új évszakot, mintsem biztosak lehetnénk, hogy másnap már otthon hagyhatjuk a nagykabátunkat. Mégis bizonyosak lehetünk, hogy jöttével ablakunkon kopogtat már a tavasz. Nedves lomberdőkben érzi jól magát, de kertek dísznövényeként

is ismert. A házunk előtt január 19-én kezdett virágozni – hogy aztán a február eleji jeges hidegben a negyven centis hó alatt összezárja szirmait. Általában február és április között

virágzik mikroklímától függően. Szimbolikus növény, a tavasz hírnökének tartjuk.

A *magyar kikerics* jelképes virágunk, a magyar természetvédelem „0” kilométerkövének tekinthetjük. Ez volt az első hatóságilag védett növény Magyarországon. Kora tavasszal nyílik a nagyharsányi hegyen, de néha már január végén is virágot bont. Február elején szokták a Duna-Dráva Nemzeti Park szakemberei megmutatni a magyar kikericsét a Szársomlyó föld-, növény-, állattani és kultúrtörténeti értékeinek bemutatása közben. Ha valaki nem ismerné, keressen elő egy nemrégiben forgalomból kivont kétforintost!

A *tarka sáfrányt* már kevesebben ismerik, de a rokonait, a kertekben is virágzó *crocus*féléket felismerjük. Formáját tekintve hasonlít kerti testvérekére, de fehér virága keskenyebb, és szirmait kívülről hosszanti hármassá lila sáv díszíti. Nálunk azzal kezdődik a tavasz, hogy családosan vagy tanítványaimmal március 15. környékén rendszeresen megkeressük a Szeged melletti Nagyszéken azt a szikes mezőt, ahol ezrével nyílnak ilyenkor a sáfrányok.

Ahogy a tavaszhoz kell az ős és a tél, úgy kell az elmúlás és a halál, hogy legyen újakezdés, újjászületés, feltámadás.

A minap egy elgondolkodtató előadáson arról beszéltek, hogy Földünket kiszigereltük, energiaforrásaink jelentős részét feléltük, ezért a fejlődés jelenlegi üteme nem tartható fenn. Mindenkit foglalkoztat a válság és annak ha-

tásai. Nem véletlenül kerültünk ebbe a helyzetbe, nehézségeket, bizonytalan élethelyzeteket eredményezett... Ám lehetőség ez a megújulásra, újjászületésre is. Nincs más módja a túlélésnek, mint a nagyobb odafigyelés egymásra, az emberi kapcsolatok tartalmának és szerkezetének újrarendelése. Csakis a közösség ereje tarthat meg minket!

Alaposan meg kell néznünk tehát, vajon elég erősek-e a közösségeink, ismerjük-e értékeinket, vannak-e fejlesztendő területek? Felkészültünk-e arra, hogy jelenlegi szokásainkat megváltoztassuk? Talán elbizonytalanodunk, hogy ér-e valamit a mi kis takarékoskodó cseppünk a nagy közösség tékozló tengerében? Készek vagyunk-e úgy élni a Földön, hogy bolygónkat megóvjuk gyermekeink, unokáink számára, hiszen azt mi is csak kölcsönbe kaptuk?

Olykor túl gyorsan, zavarba ejtően változnak a szabályok, törvények, amelyek mentén mozgunk, élünk vagy élünk kellene. Látszólagos értékek jönnek, pillanatnyi örömek mennek, politikai erők egymásnak feszülnek, és nem vesszük észre, hogy az igazi érték, igazi öröm néha karnyújtásnyira van. Éppen csak fel kellene ismerni, hogy mulékony dicsőségek után szaladunk, azt hisszük, pótolhatatlan fogaskezei vagyunk a rendszernek... Tartsuk szem előtt inkább, hogy ahonnan igazán hiányolnának, ha nem lennénk közöttük, az a családunk és azok a közösségeink, amelyeket nem érdekek tartanak össze!

Csányi Sándor

A TEKNŐS ÉS A NYÚL

Háromtól kilencvenkilenc
éves gyerekeknek

Hetvenkedve szaladgált a nyúl a mezőkön.
„Fülemet rá, futásban nincs, aki legyőzzön!
Nos, ki áll ki velem? - szolt. - Kezdődjék a torna!”
Nagy szerényen a teknős: „Megpróbálom” - mondta.

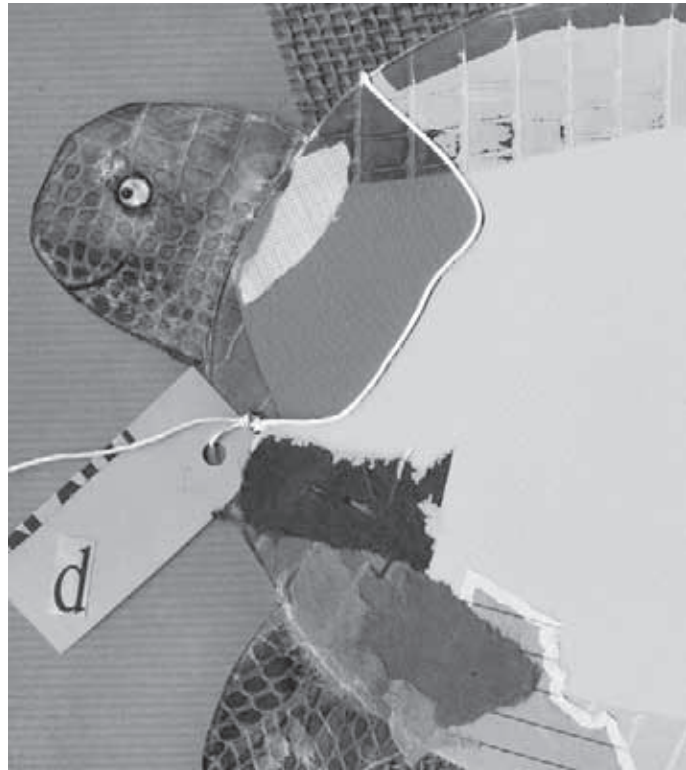
„Te? - kacagott föl a nyúl. - Volna hozzá merszed?
Nem elég a hátadon házadat cipelned?
Velem futna versenyt egy ilyen lomha jószág?”
„Akkor is - szolt a teknős - vállalom a próbát.”

Körülállja a pályát a közönség. „Rajta!”
Kocogni kezd a teknős. Nevet a nyúl rajta,
párat ugrik, van már vagy fél pálya előnye.
„Buta teknős!” - Gondolja: csúfot üz belőle.

Megáll, nézi gúnyosan, hogy izzad a másik,
majd lehever, mintha ágy lenne csak a pázsit,
nyújtózkodik, hunyt szemmel fekszik hason, háton,
s addig színlel alvást, míg elnyomja az álom.

Azalatt a teknős csak lépked lankadatlan,
elcsoszog a szunnyadó nyúl mellett is lassan,
s mire a nap az erdő fái mögé csúszik,
holtfáradtan bár, de már a cél előtt kúszik.

Hűsebb lesz a levegő, fölriad a nyúl rá.
Rémültében fölugrik, nagyot rikkant: „Hurrá!” -
s rohan. - Késő! Így jár a hetvenkedő néha:
henceg, s még a teknős is előtte ér célba.

CV

Jean de La Fontaine
(Rónay György feldolgozása)

FEL!

Nem először írunk a Disney-Pixar alkotásairól az *Ajánló* rovatban. Világszerte nagy népszerűségnek örvendő egészestés animációs filmjeik immár 15 éve örvendeztetnek meg minket egy-egy újabb csodával. Úgy tűnhet, innen már nem is vezethet az út feljebb. Talán éppen ezért találó legújabb alkotásuk címe: *Fel!*

A 78 éves lufi-kereskedő, Carl Fredricksen élete kalandját készül

megvalósítani. Úgy dönt, elutazik Dél-Amerikába a legnagyobb vízeséshez, ami a földön létezik: a Paradise Falls-hoz. Ezer meg ezer luftballont köt a házára és elrepül messze, a világ egyik leggyönyörűbb és legtitokzatosabb vidékére. Célja az, hogy beteljesítse néhai szeretett felesége álmát, és házukat a Paradise Falls legtetéjére helyezze örök lakhelyül. Nem mindennapi kalandjában társakra is lel Russell, a nyolcéves és igencsak túlbuzgó cserkészfiú, Dug, a csökkent értelmű, de ropant aranyos kutyus, és egy ritka madár személyében. Lendületük után azonban olyan események láncolatát indítják el, amelyek akadályozzák az álom valóra váltását, sőt, lassanként lehetetlenné teszik azt. Carlnak döntést kell hoznia: vagy álmait vagy újdonsült barátai oldalára áll. A film igen érzékletesen mutatja be, mint válnak a szeretett emlékek visszahúzó erővé, és milyen

nehéz otthagyni a boldog múltat a nehézségeket kínáló jelenért... A Pixar animációs cég vászonra vitt már szakács patkányt (*Lecsó*), úrban bolyongó robotot (*Wall-E*), és víz alatti mesebirodalmat (*Némó nyomában*). Mostani filmjük esetében érezhető egyfajta hangsúlyváltás. Az állatok és egyéb lények mellékszereplők csupán, az ember lép elő főszereplővé. Ezért is lesz annyira átélhető Carl és a többiek kalandja. A kaland, mely februárban megjelent a hazai DVD-piacon is! *Pete Docter* rendező animációs meséje szemet gyönyörködtető másfél órát ígér, különösen a kisiskolás generációnak és a fiataloknak. De nem csak nekik. Ugyanis a film közben zsebkendőjüket markoló szülő nagyszülőknek és a szípgó anyukáknak, apukáknak valahogy meg kell magyarázniuk az újabb és újabb könnyecsképeket a gyerekeiknek.

Góbel Ágoston

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő Kis Szent Teréz teljes mondása: „Aki a papokért imádkozik, az nagybani kereskedelmet folytat, mert a... függ. 1. a hozzátartozó vízszintes, és a vízszintes 41.”

Vízszintes: 1. Dosztojevszkij regénye 12. Ez vár a halál után 13. Ezen haladunk 14. -nak párja 15. Szerencsejáték 17. Kilométer 18. Orosz béke 19. Fizikai képességem 21. Kérdőszó 22. Ilyen lap is van 23. Marseille-i öböl vára 25. Egy angolul 26. Koporsó állványra helyezése 29. Bosszúságot így fejezünk ki 31. Szolmizációs hang 32. Összekevert lősz! 33. Lábfej része 36. Lajos becézve 38. Ruhanemű része 39. Fél violon! 40. Orosz folyó

Függőleges: 2. Kitüntetés, díj 3. Tol 4. Azonos mássalhangzók 5. Majdnem leéli! 6. Dicsfény 7. Még, már angolul 8. Elfogyasztotta 9. Liter 10. Tehén-hang 11. Ritmusos 16. Alattomosan lopja 18. Magyar Tudományos Akadémia 20. Másról független 22. Esztendő 24. Páratlan felhők 27. Tartója valaminek 28. Norvégia fővárosa 30. Fekszik 31. Útőhangszeren játszik 34. Mese, monda 35. Lehullott levelek 37. Ibolya becézve 42. Fél kéve! 43. Teleki József 44. Egyszerű gép a fizikában

Előző rejtvény megfejtése: Ha Jézus vendégségbe megy, vele megy a keresztes, de soha se megy Mária nélkül.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
12									13	
14				15				16		
17			18				19		20	
21		22			23	24		25		
26				27			28			
29	30		31			32				
33		34			35		36			37
38					39				40	
41				42		43		44		
Ü							Ü			

www.gibiedoppiaw.com

Kristina Nagy

„Elhatároztuk, hogy őt fogjuk követni
életünk hátralevő részében.
Őt fogjuk szeretni mindazokban,
akik a legjobban hasonlítanak rá...
Árulás és hamis tanúskodás áldozata,
jóllehet a hatóság nem tartja vétkesnek;
kín szenvedésre és halálra ítélik;
a civil társadalomból kitalasztva,
a város falain kívül feszítik keresztre.
Ő volt mindig a csillag, mely lépteinket vezérelte.”
Chiara Lubich

(az emberi jogok védelméért Európa-díj átvételekor, 1998.)